

Ho ar prou. Es molt pot. Es parebe' res.
 Si jo em respecto un xic ar pue ve' l'home de parlar i se' ad-
 mirar. Puna de les meves admiracions mes fermes, segura-
 ment la meua feroç, es ~~Beethoven~~ Beethoven, et meua Beetho-
 ven, car ar meua, vispuè i crea per mi, com et meua Tu, que
 vispueres i vius i viuràs per mi. Parlar d'ell es com parlar
 de Tu perquè a Tu i a ell us entens i us d'amor, per fons,
 compta. Ell viu en les meves obres. Tu vius en mi, d'amor en-
 sen sempre una flama, un batec, un crit de vida. [i jo, que
 no se' mi pue resignar-me a la tua mort, et vull viuent.

Ho! Ho! Tu mi ell ton mort. A Tu i a ell us sento viu-
 re fent a fent de la meua vida. (Recordes que la dona del pin-
 tor Gaudí, ^(en un aspecte) que ^{que} portava la meua passió pel music de la
 letena simfonia, em digué una vegada que el mort reu-
 carnex i pue jo era Beethoven? Quin catibet de saprada pu!

Quan ~~ja~~ començava a triomfar, quan començava a pun-
 nyar en línies amb la literatura i jo podia ajuntar-los,
 Anglès i amb l'art ~~amb~~ deia en el mot d'un del meus
 llibres que Tu mi l'has concebut pensant en fons just, en
 Goethe, en Heine, en els records prims. Obilita un nom,
 però. Precisament et de l'home que després jo havia d'arti-
 mar me propiament, mes entanyoblenent: Beethoven.

La meua musica exercia en mi una influencia benfaco-
 ra. I quan en un petit aparat de radio que tinc en aquesta
 casa de l'exili sentia musica sen, pensava:
 - Sena però per tu me l'he dit. Sena rebre una flama d'el-
 lampa que et farà un xic de Heine i d'esperança i de
 coratge.

La meua musica em dona una exaltació tant noble, tant
 pura, que cap altra beuria podria donar-me. I en la meua

à que soit bien sûr, que soit par Tu.

à l'unie en et qu'il Tu pourrais avoir pensat.

musica - amafama le dues veus en una, le dues
notes fonsent - se en una ~~XXXX~~ em sembla sentir les notes veus,
la tem de mare i la d'ell d'artista, que em dinsa:
- Liga i lo. Liga i fort.

La sen vida, que coneix mes que la mare - home coneix
difícilment la propia vida, plena de misterioses zones d'om-
bra - un ex exemple i tipus de dignitat.

En ocure i fribre que li he conegut - i ho he pogut per-
pèrue' ^{acompanyat} ~~XXX~~ salvar-me la documentació copiosíssima
que tenia al front d'Arxip i, malgrat totes les penes, tota
passar-la a França - Reestvenir un pèrue' amb mi, colpejant
constantment al meu costat: el Reestvenir infant i adult.
cent de Bonn; - sap, mare? la guerra ha destruït totes les
cases de la Rompassei menys la sen, la Reestvenitans. Si-
xò no es un miracle? - el de Viena, triumfador; el de
Hartou Vassar, enamorat; el desesperat de Heilpencourt; el
enclaustrat de la "casa del exany i neper" als cavals de Viena.

En sembla sentir, - no veure ~~XXXXXX~~ tant al: sentir-lo -
el seu esguard fit en mi: l'esguard profund i ~~XXX~~ trist del
meu ulls d'un blau gris que mai no ripueren. I em sembla-
la sentir la sen ven pèrue' i apartimada, la sen ven de re-
pistre finititat del do al ~~XX~~. I veia el color del seu vestit
i el veia caminar, arrencar, viure.

Ho voreig contar a Romain Rolland, l'admirable. I Romain
Rolland em diu:

- Ho us estanyo. Ell era realment en un pèrue' i en una
el seu calvari.

Si, en aquest fribre solós, en aquesta solron universa,
parlo trist de Reestvenir. Tu, mare, has estat el meu costat
de la nit de ~~XXXX~~ Reestvenir en aquesta nit de l'exili sense

6 y en escrivre al Hilde, començant al dia que el
atenuants - al d'Hilde, no al de Beethoven - enviaen la
França, en la casa pobre ~~XXXXXX~~ de Bonn hi veia la
casa pobre de Sant Marti; y en ~~XXXXXX~~ Maria Hapstana
Keverich, ~~XXXXXX~~ que fou sempre pobre, s'hi veia
a tu, ^{capitula} en la polsera: tu que t'empuntia del
^{batucis de la meua} ~~XXXXXX~~ Natana de les set germanes com Maria Hapstana
Keverich y empuntia del batucis de les tres primeres
fonats publicades a Spire per l'edicta Cranner.

Net team. 1st, Deethoven, ex et mien prau comp any de 108
ranta, et pue m' ensuya a wfil noblement, dignament, a-
fectuosament. 1111

Vares naixen a França, davant la mar creadora
de mites i llegendes, tocant a França, a la França que no s'acab-
lit venent. I es per això que hi havia ~~una~~ en Tu - que hi ha
encara, car veient-te veies aquesta clara - la gran, l'im-
mensa clara de la mar: d'una mar que Tu donaves i
feies estranya a tots les tempestes; d'una mar de petites o-
nades de crom ~~amb~~^{Luent} al llom una petita cresta
d'osuma; d'una mar de cançó de ritme dolç i lent, de canço'
de bressol; d'una mar en la qual la Venus apareixia menuda
es la Venus de sanctor Botticelli ~~molt~~^{que} francesc.
L'Assis, sense cap pr de l'heretge, hauria nomenat pa-
mana. (Venus, com Maria, ar mare de l'amor i jo tam-
pot fine pr de l'heretge)

So no coneç apuest poble de Llançà que, perque et veig
naixer, ten coneç el poble mes bell i deliciós de la
terra. Quan perque tinc a la meua Catalunya, un
dia aniré a visitar-lo i m'agradaré per a veure la
seua pob. ~~Quan~~ [Perque l'estimo sense saber-lo mai vist,
- l'estimo perque fou bressol de la infantesa - ja em sem-
bla que et veig i et coneç, car coneixes ex estimas.

y t'imagino amb les canes totes blanques com ales i amb
 un lleu reflexe blau de la blancor del mar; amb la men
 calenta i morena de tot i damunt la corona les terranyines
 d'unes xarxes; i amb unes barques que a la veïpueda de
 la tarola, quan et veis i t'origina un de color mar i
 n, revencen mar encint i no tornen fins que apunta

El company d'una ruta que es se'n mena a
~~la casa del espanyol~~ a Catalunya, ^{que es la vida,} o be a la "casa del es-
panyol repres" de Vicenç, que es la mort.

Si hi puc tornar,

Y si que, en naixer-hi tu, el poble marxar endavant
canço: canço de bressol, canço de març i fells que auri, mal-
prat el any i la distància, encara em sembla sentir.

El dia 2 de Desembre, quan l'aïre ja
comença a fer olor de Nadal,

et dia i catllen el rovingol i comencen a cantar les
albes, ebrins de sol; amb un cementir com el de Sant Vole-
ry, no massa thing de la mar per a que el que hi dormen,
vetllat per uns xipres temerosos de riure, perquin rix el dolc
murmuri de les onades.

(Tal vegada, en escriure La segona naixença de Vençus i
pintar un poble de mariners catalans pensava sense saber-
ho en aquest poble de (laura que no he vist mai)
La gent de muntanya mai no m'ha plagut tant com la
de mar, me oberta, mes generosa. He sentit sempre una instin-
tiva simpatia envers la gent marinera. ~~XXX~~ i l'havia ex-
pressat repetidament en la meua obra. ~~XXXXXXXXXX~~ Mai no m'ha-
via preguntat et perque. Auei, sense preguntar-m'ho, ho
se i perque tu habies nascut en un poble de mariners.

El meus papers de Memories d'un hist de matemati
i de Vençus i el barba m'port cipria, l'elicta, l'elicta,
faria, d'instint primari. El meus mariners d'la tam-
pa de Hastat ^{i de segona naixença de Vençus} ~~en~~ la mar ~~(m)~~ ^{en} gent clara, recta, joiosa.
i la clara, la rectitud, la joia que jo portava en aquells ma-
riners, ~~XXXXXXXXXX~~ ara ho se, no em venien de la mar: em
venien de tu, anima clara, recta i joiosa, mare mea i
del millor que hi ha en la meua obra.

Les coses del meu filic, vietes a través del prisma del
notre meu espiritual, no les veiem tal com son en la re-
litas fins com unathes cotem veure-les. Les coses del meu
finc - arbres, flors, ocells, humans, criatures - les dotem de sen-
tit unathes. Potre del que les ven en si, del que les veia
i les accepta tal com son, Potre del que les veia les coses
del meu i no et ~~XX~~ sentit de les coses ^{del meu} sempre en la nos-
tra visió i en la nostra interpretació ha d'obrar un

factor espiritual. Espiritual mes que no pas intel·lectual
car s'interpreta no ha d'esser ~~la~~ la raó - malgrat
Kant - sinó el sentiment. La lògica no es sempre verda.
Hi sempre lògica segons l'esperit. I el pecat contra l'esperit
es pecat mortal.

El meu amor a la mar, la meua them de la mar
- s'he vist en el temps vell, qu'eren de la verna blava
de la mar a l'hora de l'atla - em venen de tu, naix-
en del teu meu espiritual i el vent de l'amar les la
arrelar en el meu meu espiritual.

El fiol, ~~el~~ el que temen la solitud - o sigui: el
que, per un inconscient, instintiu, de la seua fiolitat te-
men trobar-se cara a cara amb si mateixos - ~~el~~
preferien la multitud per no s'hi senten mes a com-
panyats: el arbre, les pedres, les herbes, les maries. I, com
la venen a través la seua fiolitat, fan de de la men-
tany a un crom abominablement lèpig en el sentit poe-
tí de la paraula. ~~La~~ La mar no es plan
per massa veta, per massa igual, llinen. I es per no poren
deix ~~que~~ que no es plan per la ~~seua~~ sensació de solitud
que s'evetlla en el fiol, per la seua immensitat, per la se-
ua frontera. Davant la frontera de la mar el fiol es-
deix un dissimulat, mes insignificant. L'home de vida interior
un xic intens mai no es sent tot davant la mar, que
s'empueix de mica i de them.

Que' farien el teu pare i la tua? Com vivien? De
que' vivien? ~~fo~~ fo no ho sé o no ho veus.
I tu? Que' hi fies? Quina fou la tua infantesa

al poble mariner, bejanta per la cançó de la mar
~~blau~~ blau, blau com el teu ull tant blau que en el mar
 pugem veure la muntanya blaugien evocat la mar?

Mai no he vist cap retrat ~~de~~ de la terra infantesa. y no
 sé com imaginar la terra infantesa. - En recordo, en can-
 vi un de la mare en el que jo era un infant malaltís,
 de posat preu i ull de mirada trista i profunda - És difi-
 cil imaginar, o sigui: aconseguir veure, per força del color,
 l'invisible, l'infantesa d'una mare, l'infantesa de
 les mares. Tant difícil, ~~un~~ que es pareix impossible. y
 no per manca d'amor. al contrari: per un excés
 d'amor - benint excés! - que tant vol que dona ulls a
 veure la mare. Tant ho hem estat venant, el fill,
 les mares? És possible que no hagin estat sempre mares?

Tu apuñet poble mariner, en apuñet l'ansa obert com
 una brida a la mar, Tu delies viure en una ^{casa} blanca, en
 una casa blanca com una ala de pavina. y la blancor
 de la casa i la blancor de la mar depueren inundar de cla-
 vor la terra d'europa, de la clau de mare que avui, venedo-
 ra del temps i la ~~humania~~ humania, arriben fins a mi i es
 l'única clau que porta a la meua vida.

y quan breu la terra muntanya, reina i senyor de l'impor-
 ta, que col·lecta es ~~un~~ xiquet del cementiri dels mariners, i ar-
 renca a les parens el seu xiquet més putat, i dona a la
 mar una balenada de trapedia, Tu no delies tenir por, car
 venant, es de l'importa, mai no tenir por. Tant vol la terra
 europa pura d'infant, la terra europa ja maternal, de-

com un ramadet humil, amb un xic humil -
liatges de l'inferior categoria que hom es ha atipat.

Com debien ésser el mestre o la mestressa que t'ensenyaren
a llegir i a escriure? Tercerament de tu, et distingiren
de les altres dones o de pres al seu ull, - al seu poder ull
d'home o dona que set treball en la seva col·lecció, una obligació
i no una decisió, i que ignorava l'entanyable bellesa que hi
ha en ésser mestre d'escola, una de tant?

T'estimaren? És clar que debien estimar-te. Qui, de
xica o de gran, ha pogut no estimar-te?

~~mai~~ Et castigaven? Ho; no et castigaven, perquè
que ^{mai} et castigaven. Ho haurien pogut. Ningú no hauria
pogut castigar un infant com dequeres amb tu.

Hi ha una cosa que no comprene, que no se'explicar-me. El
pas de l'escola humil en el poble humil al col·legi
per a infants rics de la gran ciutat. El poble, en cap dels
pobles de la terra, hom no aprèn l'art de saber viure en el
luxe, l'art de saber ésser ric, l'art de saber manejar el
crèdit, ~~de saber~~ ~~de saber~~ entrar en un saló, de saber baixar d'un cotxe,
de saber arribar a la porta d'un teatre. (això és senzill,
et senzillament veritable i no és positiu, per un art. I tu posaràs
- d'una manera simple, senzilla, com la cosa més natural
del món - aquest art. I tu, fins a la naixença de Crist, i
et tensar dels teus cinc fills, saberes viure en el luxe com si
sempre hi haguessis viscut, com si hi haguessis nascut.
Recordo haver vist a casa et rebent d'un senyor vestit d'
uniforme, amb espasa ~~al costat~~ al costat i bicorne tot el
grac. I recordo que t'avia - que sempre em feia per con-
stant-me com et veia pare, general carlí, havia vist al

99 Es difficile cartier un infant. Mais difficile pour
l'infant et tu.

Il ne se que s'acquiesce avec dîner, mais que
les potes en ont a main brutes

cap. 112 (115)
114

corrent de l'Espanya i com el llavors de l'Espanya, ha-
vien mort ~~de ell~~ ~~per~~ clavant-lo a terra a la meitat del
curs deia amb ^{un} reput que ~~sempre després~~ ~~sempre després~~ me'havia de fer com-
niere:

- És el pare de la terra mare, don Fermí abella, inten-
dent del palau reial de Madrid.

Lo t'havia d'haver preguntat - ara, quan vull saber-ho
tot de Tu ja no hi soc a temps - com era possible ~~haver~~
una infanteria com la teua i un pare com aquell?
Pens, però, que no m'interessa cap de les figures que s'exi-
xen de fora a la teua figura. Pens que ~~els~~ m'interessen Tu.
I que en el món dels meus han aprofitat i en el dels meus
cinquanta ~~els~~ hi és Tu. I penso que no hi vull riure
me.

Però sí, mare, avienem tot el pot blanc, ~~per~~ al Ref-
leem català que et veia naixer.

En arribar a França venent i havent-ho perdut tot,
sense saber res de Tu i del germà, ~~XXXXXX~~ m'en-
viaren uns fets per si volia embarcar cap a Hèlix. A Hè-
lix la meua vida hauria estat més placera que a França,
~~XXXX~~ hi hauria fet ~~XXXX~~ ^{me} ~~XXXX~~ ^{me} que es la suprema - i més prima
i limitada - avienem de tant: una situació. (Una
situació com de guanyar diners, guanyar ^{mare} fàcilment uns
aplantiment ^{mare} fàcil, atreure-ho el demà, etc, etc,
etc) Hi coneixia excoptes; hi tenia una gran amba,
una gran actiu, la meua genial de les actius mexicanes,
havia atrenat comediis meves.

I careis refusar, careis optar per l'incertesa i el risc de
guanyar-me en una França que en aquelles hores era

de tu. Ara ja no et Tu qui esperes el fill: Ara es
 el fill qui espera la mare. Han en terra, mar que
 clac i res en terra i estevé arbre de branques obertes.
 (Això branca una vela grastada pel vent de l'espera-
 rança. Max cat seguir esperant. Cat, bràgicament,
 contra el vent i les bones intencions, contra tot i contra
 tot-hom, seguir esperant. Viure es esperar.

¡França, repue' te l'espardol tant clac d'espardol
 Catalunya, Ter terra d'esperança. Mexic, no. Mexic
 es massa thing, massa ignot. Mexic ~~tot~~ es una altra ci-
 vilització, una altra cultura, ~~un~~ a les puals cal a-
 daptar-se ~~de~~ la mateixa manera que hom s'adapta
 a un vertit de lavar que sempre deu l'etiqueta de me-
 tes, (de la ven prepa metatars.) ~~un~~ Tot el mes al
 que pot arribar el pui xexa xopla en una cultura
 estrangera es a ~~poter~~ poder canviar l'etiqueta de metes
 per la de mortis. L'un i l'altre - a Mexic i a arreu -
 tu mirat amb memòria pel moshing del país, ~~un~~ pel
 que hi tenen, nascudes de la mateixa terra, una mare i
 una mare de la mare. ¡el altre tu sempre estranger
 repue' ho es la ^{thingana} mare. ¡la ven adaptació a la cultu-
 ra i a la civilització del país que es ha mortis es sem-
 pre inútil. Fer-se el que hom nomena "una situació"
 no es fer-se una nova vida, adaptar-se es tenir. (al,
 bones, esse fidel a la vetlla civilització, a la vetlla cultura,
 a la vida vetlla. El pecat contra la nostra civilització, con-
 tra la nostra cultura - contra la nostra vida, per tant - es

Tu a cada branca, penjat a la branca
com un fanal de nit de festa, un cordel de
hastal per a il·luminar-te al camí.

Tu tant clar de la clar del teu poeta -

pecat mortal. Car el pecat contra el jo, contra la persona
mortal. ~~contra~~ Contra l'esperit. L'home que veritablement es
no s'adapta.

Jo he estat, jo tot per Tu - tot el que la pert, aquesta cosa
infesta que es la pert, ~~no~~ no coneix ni coneixerà mai ni molt
que coneixi - i gracies a Tu.

No tots poden dir el mateix. Per pecat de fiocilitat, - el més
condemnable - per manca de tendresa humana, no han
viscut per si i en si amb els altres: vida de cara al car-
rer, intubstantial, brida i còrda. ^{unicament} L'home que sap viure
tot sap ~~pot~~ pot viure per als altres i entre les fides i l'home
i humilitat i per si.

Mai el món, el meu petit món d'espues resó fran-
ces, m'han ^{aparegut} ~~aparegut~~ tant bell com ara. Sembla que
això no hauria d'esser així. Sembla que, amb la tua
mort tot s'havia d'haver entretipit. O ve que el meu
infel mortal hauria de restar indiferent a la bellesa de
les coses. [] no ~~no~~ es que em complagui en cercar,
com pui cercar un temible, la bellesa de les coses. No: es
que, culpari no culpari i mes forta que jo, la bellesa
de les coses - sobre tot la del paisatge - m'em imposa.

Justo mint, mes mint que mai, a parrejar: per a estar
tot, per a estar amb Tu, car mai mes no estare' tot, jo
que tantes vegades ho havia estat quan Tu vivies! i la
bellesa del paisatge m'es entremament i batrem. Pot-
ser perquè es aquesta bellesa t'hi veig a Tu, hi est
Tu, a solca l'home de la tanta història d'home el

paissatge: es arbre que s'arropen a les cingleres, es
 ratallats que fan una calenta olor de fenc, les parets
 blanques d'una marxa, el riu que ventlla la llum d'au-
 rora de la tarda en el mirall tremolós de l'aigua.

Hi ha una gran serenitat, la gran serenitat de quan ha
 finit la tempesta, talment un vel caient damunt un
 rostre plorós. I en aquesta serenitat de la tarda, el pla tot jo,
 el fill, i ~~la~~ la bellera, tu, la mare.

I la visió del paisatge, que ja comença a tenir un punt de
 maduresa taxonomica, la serena bellera del paisatge, en la
 penja que ~~tant~~ tant se es vivent el que potem veure. ~~(H)~~
~~(H)~~ (H) observat, mare, que ~~un~~ únicament saben com viure el
 dels que hi han visut, i no es dels de naixença?) El record, però,
 aquest, en un misteriós que ~~en~~ en acompanya a
 quan ^{la} hem començat a fer la segona meitat del camí de la vida,
 també de miranda: una miranda ~~que~~ que, en un instant, ^{com una toxa}
 es clau en les tenebres del passat i de la humanitat.

Haig aquí perquè quan la sent un cop, la que ve de to-
 pica i hoig comuns, sin, no sabem que dir i fent nos brida
 i feda que mai la paraula, que en ell, en la sent
 un cop, es sempre paraula morta per manthecida:
 "El passat, passat", cal replicar:

No: el passat, present. Per a salvar amb la clau del
 passat la força del present. I per a guardar un xic
 de llum per al camí del demà. Tota la llum del
 present ens ve sempre del passat, del nostre passat, del
 que va lligar a la nostra vida. Però es que el passat
 no fou present un dia? preguntem es més. Si: ho
 fou sense que nosaltres n'hem sentit res.

¶ i, per tant, fa vivent el passat, que no podíem
veure amb el nostre ulls mortal, i li dona el
posseir de la llum.

L'hora que passa és la vivim realment i quan ja
ha passat, quan et recordes n'ha fet ~~clar~~ ^{clar} per a seguir
enlavorant.

El poeta es, com Déu, un creador de miracles. Car el
miracle no es un fenomen, un joc de mans que hom
improvista per a divertir els capsats - per aquesta funció
banal hi ha el prestigiador - ans ve creatiu, entença,
matrim de vida.

El miracle es obra d'amor: resuscitar (salvar o crear
la noble ~~figura~~ ^{humanitat} del cavaller de la Trista Figura en la
quat es re-crea l'esperances, pobre i menystingut; veure
Déu entre les riberes de la llar o veure les estrelles ardents
de la Divina Comedia.

El poeta, i no el temps, és qui crea el miracle de l'
ahir, el miracle del demà.

(L'avi, el present, pertany al prestigiador i no te
miracle)

La lluita contra la mort, l'agonia contra la mort, es
miracle per experiencia i potencia. I en aquesta lluita,
en aquesta lluita miraculosa, en aquest miracle,
no pot haver-hi un lluitador possible: el poeta, crea-
dor de vida.

Unicament el poeta pot matar la mort, obra de
Déu, i fer-ne vida.

La vida? La vida es un xic d'aigua a les mans ^{que}
llisca, ans grip de les mans. Cal saber cloure les mans
per a que s'aigua no fugi. I cal saber convertir s'ai-
gua en la flor de la tendresa humana.

Aquest es el miracle. I aquest miracle no pot fer-

II - et temps en si us es ier perque manca
de sentir i ex l'home qui es si bona, qui et la
vivent ~~quand es l'home~~ quan es l'home o be et mata
quan es ombra l'home -

to et poeta.

Pex tu, mare, pex obra i gracia del teu amor, faig el miracle de resuscitar-te. ~~Ho hi ha~~ Ho hi ha pex tu - pex cap si es ara quan veritablement t'he guanyat! - perquè no puc perdre t' morint-me.

(Aix a mi no hi haurà cap amor per poder resuscitar-me.

Ho hi ha res més dramàtic que la defunció i la corrupció d'un cos estimat. (Jo no puc, ni vull impedir l'immobilitat, la pedra, la defunció, la corrupció del teu cos: del teu cos que m'ha donat et meu) Com puc això, però, no pot impedir-ho la pobre vida de cada dia, cal que ho impedeixi la potència, l'omnipotent vida del somni.

La vida requirix i és vida veritable per la mort - i únicament la tua mort em lliura a la vida: per a tornar-te a mi - i aparença de vida per al pxi confonen l'aparença amb la realitat, i hom ~~se~~ sembla pxi torna a viure, - tal vegada per justícia, perquè no ~~creiem~~ creiem si ne publiquem et notem sols davant de la gent, - i ~~hom~~ hom sembla interpretar per un filon nou, per un filon nou, com abans, i et men sembla bell com abans.

Tu et fons, però, sentim que s'ha trencat quelcom d'irreparable.

Abans, quan vivies, et ~~tractar~~ tractar de mort. Ara, morta, - morta, no; ara, quan tornes a viure - et tracto de tu. Ho se' et com m'et perquè t'apareix canvi, que es, també, com

cap-113(122) 121

tot el que pertany al rebuï de la mare, o bé si
s'una.

Potser perquè a la mare, com a Déu, se li parla de tu.

Per a fer-te més vivent ~~en~~ volent suprimir la paraula
"mort" d'aquest llibre. Perquè amb això refusa la teua mort
si molt repentinament en la vida.

Es pot fer mare potser morir-se? jo no ho sabria - ignora
tantes coses! - i no molt saber-ho.

Hi, veig velles més velles que tu: a París, on he d'anar
viu; al poble on visc i que tanta activitat es exerceix per una
pobra gent d'una banalitat absoluta i total. Velles prote-
ges que no saben respectar la ^{vela} vellesa - perquè, mancades
de capacitat de respecte, tampoc sabrien respectar la seu
juventut - i es neguen i es vertegen de colmar-les. Velles
d'aspecte repugnant que se'ns fan l'anima - i es que
certa mena de gent pot tenir anima - tant repugnant com
et en, i a les puals la mort ha oblidat. Velles de pervivència
de les puals es una ofensa a la vida i a la vellesa.

I, en veure-les passejar, anar al Casino i anar a l'es-
planada, em venen ganes de colpejar-les brutalment, d'esco-
pir-les-hi el meu fustig i al meu odi, d'envoltar-les com
besties inhumanes, de torturar-les. Ells viuen i jo hi no tinc ma-
re.

I llavors sento la teua dolça veu que tot ho sap personal-
ment i em parla, com m'havia parlat tantes vegades:

- tipa i ho.

Es pot problem haver una pual i'ens la mort la mare!
Es que quan x'ens ha mort la mare, podem repentin

B (Esta vegada que t'escric la mia se'm contrari,
temobra com la d' un perlatie)

una mare velteta - velteta com tu - em besa' la ma
i em stigues, plorosa:

- Faci, senyor, que la República no mori, car mata-
rien al meu fill.

Com si jo, arrosegat per l'altan de canalitats i d'in-
consciencia que se'ns continua a tot, hegués pogut fer-ho!

A mi, finta la festa major ~~de~~ d'actornia de nits
i llargues d'homenatge, la República es morta i el fill
d'aquella mare potser també.

I jo ^{em} sento avergonyit i entristit i penedit en pensar
que tal vegada les meves parentes arrosegaren a la
mort a molts i molts fills.

I voldria tornar-me casa a casa amb aquelles mares
per a agrotar-me ^{als seus pens} i demanar-los-hi:
- Perds!

~~mai~~ mai mes no tornari a veure-les. Car a tu et re-
quire veient perquè et la men mare. I el fill, men-
te ex vivent, ven sempre a la mare. Però no pot veure
les altres fills que, com les demés criatures humanes,
han passat a formar part del món del fantasma.

Quina forsa trofien ^{H H} tenen aquestes dues parentes, que
tant vegades des de haver exultat en les meves fillings no-
vel-lesques: mai mes! i quina pot em far!

Les haviu llegit de jove, ~~XXX~~ quan encara no habia des-
cobert l'abisme del mal mes, en el poema de Poe: "Never
more". I no m'impresionaren. I em semblaren parentes
d'ofici, ~~XXXX~~ pretes i bristes de sentit, true d'ofici, si-

§ (Ho hi haviés de deliberar, de premeditar, res d'ofici en
apunt llibre. Per a parlar amb la mare cal deixar l'ofi-
ci de banda, cal despullar-se'n.
Malgrat que així es d'ofici en el que tant és un ofici, tot
una de l'ofici, i parla en ell un l'enamorat, l'apor-
tot o el fill dins l'ofici. L'home ha de fer la funció i no
la funció l'home. (al que ~~era~~ l'artista i l'home si puja
una sola persona morat, amalgama del món espiritual
i el físic, sense que, però, s'hi doni l'altre. Però de l'ar-
tista en l'obra del que no hi ha l'home, que ~~no~~ ^{es} la li-
ca i el caliu i la llum de la vida. Però de l'artista en l'
obra del que no hi ha l'artista, es a dir: l'exalta, l'apre-
ta l'exalta, l'ofici ofegant l'home, ~~anihilant~~ anihilant
to, i convertit en uniforme d'artista per a amagar que
no l'uniforme, mes o menys ple d'origenets, ja no hi ha
res.
és l'home, artista o no, pot parlar a la mare.)

♩ des que del jardí de la meua terra en feren estal·la
de tots les tempestats, de tots les immensitats, de tots els es-
carnis

○ Un excripte ^{deixat} (amici meu, ^{que} volam amb l'anió i amb la
ploma, Saint Leger), seria que
"una victòria que perdura no es pota anar ve estancada i e-
mutada".

en l'arpo de Haendel.

Atti en terres de França liuen que per setmana
santa, quan un fers i el non resuscita vertit de fls i
de cant, les campanes fujen volant del clauers i se n
van a Roma.

Perquè ^{aquella matinalada de fons} no venien al aquest recó de França les cam-
panes de Catalunya a dir-me:

- La teu mare es morta! Plora la teu mare, fill! Res-
uscita-la, presta!

L'aigua quan es vivent, perquè es ~~no~~ vivent, esdevé can-
ço. La mare es canço sempre, en vida i en mort. Heus ací
perquè la mort de la mare pertany al domini de l'im-
possible.

Et plat segueix vivint en et pa. La flr segueix vivint en
et perfum. L'arbre segueix vivint en et bresol (o en et taüt)
La vida segueix vivint en la mort.
I tot veient la veritable vida, la ~~plena~~ cas' de la
vida, et seu perquè, sigui en et pa i no en et plat, en
et perfum i no en la flr, en et bresol i no en l'arbre, en
la mort - major naixença - i no en la vida. Ho es mes
vivent et cervanter d'ami que et d'obir, matenxitat a
l'epicuri i meyo preat per intel·lectual de l'època. Ho es
mes vivent et presta Shakespeare d'ami, que l'home
Shakespeare d'obir, actor mestisere del teatre de Black-
friars?

Després de tant anys perdut ~~en la companyia i la cridaria, la solitud profunda i es-~~
 tranyable. La redempció per la solitud.

La solitud per amor. La solitud per Tu i amb Tu. (Lloci
 totes les portes al meu per a entrar tot amb Tu, per a que
 ningú ningú no interrompre el nostre diàleg.

Sempre tot, tanmateix en mi i cara a cara - per primera
 vegada a la vida - amb mi. O sigui: amb Tu, que és
 que perviu en mi.

L'art no imita la vida, com s'enten els que viuen d'imi-
 tació: la reech-la. O sigui: destrucció i nom de l'aparició.
 La vida autèntica és la que l'art crea. Per això el
 guàrd es més real que Jonasi de Logos, David Copperfield més
 vivent que Dickens. I que Cromwell.

La guerra hiberna hiberna per a destruir i nom de les apa-
 riències, el nom que no ha pès la realitat de la
mare.

~~l'home és l'únic animal de la creació que~~
 sap que ha de morir. I, però d'immortalitat, l'únic im-
 mortal.

(al perdura en l'obra. O en el fíll, quan el fíll s'obren
 d'amb i no fruit d'un espasme vit.

Per això la vida eterna fou donada al Fíll, fruit de la
 Mare. Però, sense la Mare no hi hauria vida eterna.

Mes que no pas el Fíll, la Mare - la de Déu i també
 la terra, home del carrer que canten i treballen, que hui-
 ter i obreixen, ten-les ven entes - ~~xxx~~ és l'eternitat.

Aïam ha estat l'home mes trist de la terra perquè
ha estat l'únic que no ha tingut mare.

~~Heu~~ heu ~~partit~~ la vida - car la vida és un xic d'
arquitecte de la matèria - amb ~~tantes~~ ~~tant~~ ~~una~~ ~~parada~~
tant feixuc d'obstacles venent, de tantes malalties ~~tant~~
~~tant~~, de tantes dolors ~~tant~~, de tantes desesperacions
que creixen sense fi, de tant perill la major dels quals,
integrament, no heu pogut veure fins que foren parats!

Heu ~~partit~~ la vida amb tant anhel, tantes ambici-
ons, tantes esperances, tant "no em cap pens de preu",
tant "si fos a fer referència al mateix camí", tantes flames
d'amor impossible, d'amistat frustrades! I tot, tot ho heu
anat posant al rat, al peu del rat que ~~heu~~ ~~acabava~~ l'espere-
na. I el rat esdevenia taüt. En la ~~vida~~ ~~vida~~ ~~la~~ vida d'home,
la ~~vida~~ ~~vida~~ ~~la~~ vida de vent, de desesperança, de dolors mortals,
d'il·lusió perduda. I amb el peu feixuc seguim endea-
vant, camí enllà, però no sabem - no ~~hi~~ ~~hi~~ ~~hi~~ - no.

Hi ha en mi, però, una cosa, una flama viva:
la de la mare. I ara sortiu d'estat de tenebres, summit en
la tenebra, i necessito encontre novament la flama
d'amor, ~~la~~ ~~la~~ ~~la~~ mare, si vull seguir vivint i fer-te veure
a Tu.

Car com a mi mes que mai necessito posseir una noia
del món, - no del tot del món espiritual, que és el que
compta - i la noia d'aquest món és impossible sense
la teua presència, sense la teua evidència, i com no puc
concebre et men sense Tu, prefereixo, crido, exigeixo.

- Ho neth que moris! Tu no pot morir mentre jo visqui!
 (ax la mare vie pet coler del fill. Car el fill tam-
 be' pareix a la mare. sense rang, com en el part de la
 carn: amb hum.

La se' que totes les naixences son dolores i ho son les murt
 (j no cal parlar de començament i fi car la vida de la
 mare no te fi i en repueix nutrit i puia i empa-
 rant adfins des pres de morta) [En la naixença, però,
 qui ofreix no es el que neix. En la mort ho es qui mor
 car morir es acabar de donar fill a la terra. Morir es no
 crear mai mes.

La taulel ~~taulel~~ totes a naixer: amb el cabells blancs,
~~taulel~~ la mirada apagada i el cor cancat, i es la
 terra mort qui em fa naixer.

Heix al ofriment veritable, al dolr veritable i sense
 literatura, sense la voluntat i l'ecrisi alliberadora
 de la literatura.

He estat jive i ~~taulel~~ se' que ja no ho soc: ho he sabut
 perque m'ha dit un tros de paper blanc una tarda
 de janer.

J se' que es vell, mes febles físicament que es jive,
 totem ofreix mes que es jive.

Arri velo una flota de los Angeles. La signa un gran
 poeta espanyol que hi viu exiliat. J el poeta em diu
 que ha sabut la terra mort i l'ecrisi una cosa

de flor, de thum i d'estel, mare.

Fortinuat poeta! Fortinuat perma!

La vida te una força estalaidora que metamorfozeja les
coses i les humans criatures. La vida fa que es absent, ~~XXXX~~
~~XXXX~~ mortu absent, repunta en mort i converteix es mort
- es mort extinuat - en absent.

~~XXXX~~ Poeta, creador de vides: arrenca la mare a l'ab-
sencia!

He viscut - viscut: paraula vana, esmentada per l'ay.
~~XXXX~~ Sen anys exiliat, thum de Tu, sense Tu.

Et veritable exil, però, ha començat ~~XXXX~~
~~XXXX~~ ara, quan ja no es tinc a Tu.

Lot? Es que m'he puestat wt? ~~XXXX~~ Es que d'ara en-
davant viuré wt? Ho! Ho que puestar-me hi. Ho que vi-
re - hi.

Possesixo una veritat profunda, inatocable: la de que no
visc ni viuré wt, la de que visc per Tu i de Tu, que, adhe-
rent, pot donar la vida.

Miracle trist i bell, inevitablement trist, inevitablement
bell, de les meves mentes.

La gent vulgar, la que thum sempre que ve a l'omb, el seu
magatzem d'idees manlleuades, d'idees de repoma una,
parla de "la lògica des esdeveniments".

I que panyava

Ben mirat, l'ofici de "mataró" no es pas més in-
noble que el de policia o el de polític, ho he tot que el
de polític cosa es que veig a l'exili.

(Vens, mare? jo volia que en aquest llibre tot fos per,
elevat, i que l'ortil tingues un accent de persona lúcia.
Se m'en va la meua, però, i caic en el penúltim, en el
l'írat i separant del ~~penúltim~~ penúltim. Aquest l'írat és
també el meu, aquest l'írat també ho jo. I no em vull
enfrontar en aquest llibre, no em vull presentar
davant teu ~~com~~ com no ho. I deix o l'aparellada.
I per jo de la meua del professional de la políti-
ca i apaga la meua, la meua pot-hida i sempre, i es
dic:

- Depressa! Depressa! Parlem depressa, mare!

(ac no vull que la meua t'ofengui)

sap.

Aix ò ho saben - i ho comprenen i ho perdonen -
les mares, capaces d'acceptar les feines més humiliants
si poden donar al fill un lloc de pa, un lloc de pa que
fari viure i riure al fill.

L'obra del poeta, del creador de nous i d'homes, consisteix
en ~~extenir~~ ^{extenir} l'imaginari del no res, cap la realitat
i l'expressar definitivament-lo.

Que' no fare' amb Tu, Lones, saprat prapat de fang que
un dia em donares la vida per a que un altre dia et
donés la vida jo a Tu!

Oblidem vint la fac vivent. ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ ("fi, em
sembra que us coneix, però no recordeu, no us recordeu...") tot plegat
l'hem vist morir - la mort se l'accentua i l'arquitectura
in, l'estructura, el dibuix - no podem oblidar-la mai més.
I la fac ^{morta} de l'hora de la mort és la fac que la memòria la
vivent a través del any.

Jo no t'he vist morir i no puc oblidar, per tant, ~~XXXXXX~~
la teua fac, humilíssima ^{tant} del ~~del~~ ^{del} riure. Jo no t'he
vist morir i - aquesta és la meua aventatge d'amar al
fill que han vist morir la mare - no puc creure en la
teua mort.

(Aix novament el crític diria, si aquest hiesse per per
el crític, ~~XXXXXX~~ gent eixora d'esperit més, vertica amat:
~~XXXX~~ "Repetitio! Repetitio! Veien? Es repetitio sempre". I és
que el crític no pot repetir-se car la seua funció no és

La paraula de puè, definit, dona vida.
El mut i els vots, que no poden donar ni
ultra la paraula, ni mort.

El poeta dir "roses", i naix en les roses; "lia",
i neix el dia; "mare" - la mare, fill del
fill, repant d'ante, concepte per sentença, rep del
teopos Wordworth: el fill es el pare de l'home -
i neix la mare, espurna d'eternitat, per fons
d'infinit.

crear amb be destruir, com el cos o les armes, és
que creen el altre. Els crítics senten un diu inconscient
envers el creador que afirma mentre ell neguen, com vinen
de negar. I quan el creador mor es llancen llaments la
seua obra i en veu la miseria - el pobre, que és, en totes
les èpoques i totes les latituds, qui sap dir les coses amb més bel·le-
sa i força, dels pòls en dir "miseria" - perquè no es pot
evitar la vida: i la seva funció es limita a disminuir, a
relaxar.)

(La mare és l'arbre que dona ombra i dona cançons. (an-
sons que ens acompanyen al llarg de la ruta d'ombra ~~per~~
~~XXXXXX~~ que dona clar.)

Qui cal acceptar el sofriment si veu que retornis a mi-
ti no sofís de la teua absència, o bé si el meu sofriment s'a-
tenués a mesura que passa l'esfritall del dia, seria defi-
nitivament ~~no~~ és que no veu estar: fill sense mare.

(La vida es devenir (Stich und Wende, ha dit Goethe)
l'espina esdevé blat i el blat pa i el pa ~~no~~ joia i joia
de l'home. De la ploma en la mà del poeta neix la cançó.
I en neix la teua vida, mare, que fou i es cançó
i aquesta cançó, ara que ja has entrat ~~al món d'ombra~~
~~XXXXXX~~, cal que et facis resplendent com la flama del misticisme
i veu com l'espina.

D'altra manera la mort seria protègida i ~~XXXXXX~~ ^{manca} de sentit
i de responsabilitat. D'altra manera la mort deixaria l'espera
et que es vida.

♪ i que mai no v'apar^{em} sax r^uem ja no ^{em} sa-
comencara ^{em} ~~se~~ elo se cax^{em}

Amb la teu mort em construeixes et m'ens de l'amor
que et farà revivre. (l'amor es sempre partat amb ha-
primers)

L'amor de l'home a dona: vite.

L'amor de fill a mare: culte.

Ben m'hi per l'oració des pue, creient-hi, et salvar de la
mort i anitulen la creu i et cop de Hancra: la prosa
de l'agonia.

Quan en l'home d'anci, que així fou et fill, veix
l'amor envers la dona que un dia sera mare, l'amor veix
amb Haprimers.

Hercules també de la mare car les nostres Haprimers en
la sang de l'infantament.

L'home que ja era així, l'home que haví estat fins
així - home d'amor banat, de banat aventura, de temps
marcha facil - ha de morir per a que pugui veure
l'home fill de la teu mort.

Jo era de Catalunya ^{♪♪} perquè hi tenia la mare. Ara
que ja no la hi tinc ja no vol d'enthor.

Tu m'has desbarretat, m'has Hancrat, morint, al vent de
totes les tempestes.

Però tu mare un dia a Catalunya amb el vent de les
tempestes, que tindrà acollit de Dieu ~~la~~ ira. y la terra
de Catalunya em sera doblement saporta perquè em
te et cop de la mare.

- son d'una mare i no d'una terra, per
tot et que es viu en l'èlita de la mare te
alternata moterna, i per aquest motiu et "de
qui et" i et "d'on et" es confonen -

Tu me dius Tu, morta, - deixa dir, deixa dir al pue no
saben res de la vida i de la mort - i no es fantasma.
La mare, pue ha donat vida, mai no esdevé fantasma
en la vida del fill.

El fill, home d'home, es l'arbre que ha plantat la
mare i ha d'esser un dia ombra per a la mare.

Arbre ^{tr}sensible a ~~XXXXXX~~ tot els cantirs i a tot el clam,
arbre fet cantir i clam.

arbre regat amb la pluja de llàgrimes del sol del
mon.

Des d'aquella tarda de jauer en terry de França,
en terry d'exili, ~~XXXXXX~~ tinc la sensació de no esser
la presència, evidència. I em fa l'efecte que m'he arrelat
a la cosa del canvi per a deixar passar la vida, incohe-
rent i tumultuosa.

I per a sentir-me viure necessito pue, com ^{quan} eres vivent,
creguis en mi. ~~XXXXXX~~ M'és indiferent que al altre, tot el
altre, hi creguis o no. Tu, si: Tu hi has de creure per
a pue hi pugui creure jo. I per a pue pugui creure en
la terra eternitat de mare.

Car he caigut al fons de la nit i en vull aixir.

V'accentua en mi, malgrat el temps, la violència. Mal-
grat el temps, la violència manca en mi el creure de

arbre que s'arrapa a la terra sulta avec les rel i pue
s'arrapa at cet avec les liasses tellement come si
volves apropar un piapat d'ortet. (i est que l'homme s'
arrapi at cet. i est pue s'empleu ~~de~~ d'ortet les mees)

her passing at palopo.

La violencia del jove es fúrpica, incontrastada, prattica
for d'excusats que neix i mor perque sí. Els joves no te-
nen temps per a l'excusar-lo a la violencia. Els joves tenen
marcha feina a viure, a plagar-se, a trobar plaer a la
vida.

La violenza del vell te el meo profumato. J jo ja te vell.
J se in ha mort la mare, m'han mort la mare. Me
l'han mort l'empocament i l'esperanza.
J la mort

& la mort no es la pau ni es el perill. Nascula de
 la mort, la pau fora immortal, fora simulació objectiva
 & el perill... Com em penedeixo d'haver perdut el
 pocs que sempre, venint un altre - car el poc es sempre ven-
 cedr - i han truat flors!

La vent de la mare - encara que Tee em d'uns: peels.
na, no T'obeire - em diu que hem de vejar la vent de
totes les mares.

Columna de rang i de focs que arriba al cel, solitade
de la mare.

Requeth mes de fauer de la ten vent ja red vera un mes
de fauer com es atres amb thuna, tot, pluja, neu, ~~tot~~ te-
ball, tanta parasta, vita de cada dia.
Requeth mes de fauer de la ten vent ja red vera un mes

Requell mes de fauer de la terra ment reser al cap d'
a la set dexte que me ha trumbat per terra.

Homes en prebenda l'any: per a donar a l'any
allert de pagament, per a apagar tot el deute de la
llum, per a matar la vida de l'any amb la ten

Regneret l'ibère et n'e' de mort, de l'olocauste fétide
de son mort. Pour la mare d'ou, mourant, l'olocauste a la mort
S'olocauste et amer.

El amor es ex pectari ex parante: es contemplación. y
~~la contemplación es la preparación~~ por a que tengamos un vital, later vi-
tal, la contemplación es la preparación.
y la unión.

& la pregaria te, cum unic leit motiv, un num: mare.
 & acest num de mare es prin pe a, sense derhipax-ley
 de la contemplatio - contemplatio absoluta i total durant
 la quat em rembla oie et terip leat, pausat, & un aie
 de misterii no expenetrata cu la carne - ~~mar~~ la mar
 a les paramter ferore de pregaria, & ocris.
 latve, Mare, plena de gracia...

La no es ni veu ni part, ni llavis, ni ull, ni mans.
Però encara es micata i murmur. [Y encara sento la-
ment el front feliç la carega de les teves mans.
I se' que que

Y se' que esse ruínas i esse porcelão
 e a ~~tra~~ miravelhiha mas vista que sei as utty, i a vida del
 Havis es et murine.

He cercat l'amar en les bones i l'amar que la vida em
dona. i la meua recerca fou tanta que no mena en lloc
i l'angoixa de la recerca inutil m'excava.

Quant l'angelo me ha veduto l'ora filly a l'a-

mant mi error un xic mare per a l'amant es
tant m'ca carn librica, apetit libric. Però no és l'amor.
Heus així perquè l'home es sent irresistiblement tot en
bragy de l'amorosa.

Hi ha calgut trobar-me cara a cara amb Tu per
a saber que l'amor es la mare.

La vida es, per essencia i potencia, veure: veure de veure
humans que vivien o plren o blasfemen, de cant i d'ocells,
d'aigres en llibertat, de vent al cor, de fang en marxa,
de brucs destruint ciutats i vides, de campanes cantant
i plorant et comenc i et fi d'una vida.

I ara totes les veus, totes les veus del món v'han atenuat,
v'han afeblit ^{immense thing, united thing,} - la terra mort les hi ha posat en-
l'ina - i tot l'existència a Tu, car la terra veu immortal ha
apagat totes les veus mortals.

El fill es lliurat a la mare amb huc després de l'in-
fantament. I es uníex de la mare amb huc després de
la mort de la mare.

La vida de la carn es corrupta.

La vida del home - realitat física de la mare - es
incorruptible.

Tot el que, per fidelitat, per que en lloc d'ho-
me veritable es animal numerat de la remorda,
no veu fidelitat al mort, no te al seu mort!

to me 'estimo i respecto per me' he sabut esser sem-
pre fidel als meus morts, als que vispuerem i crearem
per mi. ~~XXXXXXXXXXXX~~

I es meus morts es Linen Rafael Barradas, Carles
aterra, Ignasi Ignasi, Antonio Machado, Romain
Rolland.

I Keethoven.

I Tu, per l'ament de tot.

La mare es sempre clara, atenc quan can la
mit l'ament la nostra polca vida. I es sempre presen-
cia, atenc quan ha subintendit absencia.

Car l'absencia dels morts molt estimats no ens repa-
ra l'ell: ens hi lliga, dona vida - la nostra - a la re-
va mort; dona mort - la l'ell - a la nostra vida.

Tute el llibre adreçat a l'exili i'he trobat un
de Maeterlink, Quinze chansons, escrit quan Maeter-
link encara no havia estat oliviera talapar, l'ort de
Portugal i complice del botxí de la meua terra, de les
mares de la meua terra.

I hi he llegit aquest vers, que m'heu fet una
gran impressió i que ~~he traduït~~ ^{no he traduït} ~~XXXXXXXXXXXX~~ ^{no he traduït}
~~XXXXXXXXXXXX~~ - es paible impossible ten-
drer en vers et vers - ^{ment, que} ~~XXXXXXXXXXXX~~ perdria la seva essència.

- I si ell retornava una dia
que li hauria de dir?

les tempestes, l'unie vent que hi ha en la meua
vista feta cimab de l'olr, ~~però~~ ^{però} ~~retornarà~~ ^{però} un dia a la meua
terra, no ~~haurà~~ en cada pregunta m'et, car veurà en
mi i retornarà amb mi.

I no em donaran el teu anell d'or car les mares que
han mort de tenir el fill a l'exili no tenen anells d'or.

I no voldré saber perquè la cambra es min i brida ni
perquè la llantia s'ha apagat i la finestra es oberta
car sense tu totes les cambres de la terra estan can min i
brides i totes les finestres obertes i sense clau.

I no preguntare al germà com fou la teua ~~honor~~
hora portera, car ja me l'han dit. I perquè me l'han
dit amb amor, l'he viscut. (Viure una mort es morir)

I encara que no m'ho hegin dit el germà, crec
que, com la mort del poema de Haeterlich, morirà
en mi per a que jo no plori.

Pero jo he plorat. I la meua ~~visita~~ ^{visita} ja es tant més pla.
Pla que la gent no veu i que m'ofegant-me de mi en
meca, que es la nostra llum i el cel i el repulsa.

Sen, em dic? En parlaru novament de Sen? No ho
ten altre corol menys cruel, menys sacrileg?

Et Sen que mata les mares es l'obsessiu Knut
Mann (l'home de la batalla) de Beethoven.

Lo heu tingut un amic ~~però~~ ⁱ heu estimat molt. A
quell amic, però, no sabe estimar la meua mare, ~~però~~
que mai no es puet dir, però que quan venia a casa
no m'enviava tristament perquè veia el gran amor

que et teniem el teu fill.

¿ aquell amic o amista parels' indiferent a la mort de la seu mare. ¿ s'oblita, i matant-la per alguna vergonya amb la mort que es l'oblita.

¿ jo veig sentir que la nostra amista es fonia i s'amic s'atunyava i deixava d'esser amic i esdevenia un quaterch, un indiferent.

¿ hom no continua es indiferent. ¶

(ax anem d'oblit en oblit, de mort en mort.
Tot una mort es rator de l'oblit: la de la mare. ¿ sabent-se s'aperta naufragi - l'oblit - una manta de llum la porta a la platja de la vida del fill i en la seva vida.

Deturax el temps, deturax-lo amb tota la providença del pensar i el sentir: hems así el miracle que el fill, poeta o no poeta, pot fer per la mare.

El temps de després de la mort de la mare no compta, es inexistent.

Si es cert que el teu Harris Loxmen, no dorm el teu humilitat. ¿ jo et veig replenent com mai ara que fi-
nista la banalitat que la gent banal dona a l'existència d'aquesta vida francesa, la meua d'aquí de la Tardor ennobli el arbre i el camp i el riu i les muntanyes.

Hi ha mort tant estimat i d'una força vital tant gran - força maximsa del seu amor i el nostre amor -

¶ I després, quan ja ho havia perdut tot - quan, però,
havia guanyat l'exili que tant no han sabut venir
com un altíssim honor, tal vegada perquè no et me-
reixien - heu arribat, amb total indiferència, l'amic i a-
liat.

Si vries preparar-me al cop beutat, a la von beu-
tat?

dd d quan m'he trobat casa a casa ^{amb} ~~la~~ l'ine-
nticable, casa a casa amb el misteri.

Què diu? Que es Deu qui m'ha posat la mà? Mentista! Ningú no pot prendre'm la mà.
Hi Deu!

Hom parla d'heroi i d'heroicitat. Hom omplem d'herois i heroicitat ~~les~~ les pàgines del llibre d'història, capítol de crims, de brutalitat, de salvatjades.

~~XXXXXX~~ Et veritable heroi fora el que potes negar l'irreparable.

Quan ja es vell i feble i visc com mai no havia viscut: en plena i autèntica tempesta - les altres, les de la meua joventut, fora tant ~~una~~ literatura - veig que he invertit el "deixat deien fien" "bestiervencia", i he anat al sol pel camí de la joia.

La vida, la nostra pobra vida triada al calendari, es clar del calendari, es festa de festa: el sant de la mare, el sant fill, el sant perma, el de l'espera.

Suprimir festa - la ment he ha anat seguint - es veure vida.

Veig tota clara la petita cambra on vispueray aquest darrer any thing de mi - la petita cambra que mai no he vist - i la veig tota clara de tanta clar com tu heu deixades.

Si algun dia el germany se'n van de la casa i altres

1

Matar un home no es cap heroicitat. Matar molt
home, matar-los en serie i amb ajut de la tecnica,
no es cap heroicitat.

la llugner, diran:

- Quina clar que hi ha!

¿creuran que es perquè la cambra ~~ha~~ és tant alta.
¿~~no veuen~~ sentiran una gran estranyesa
en veure que el dies fets la clar persisteix.

¿no sabran que la clar no ve del cel sinó de Tu.

La lliteta mai no existeix per al mort eternal, car sem-
pre hi amb n'altres, ~~al~~ ombra invisible i protectora al nostre
costat i premen, per tant, un xic de la nostra vida.

El mort al qual ensenem una llantia d'aur i l'om-
bra de la nostra vida material. ¿te l'hem de la nostra vida
inmortal.

Com en una conversa, en aquest llibre, en aquesta
conversa amb Tu, prene un tema, i et deixo, i et torno
a representar. ^{ara retorn al del} ~~et torn~~ ^{ara retorn al del} ~~et torn~~ ^{ara retorn al del} ~~et torn~~
a un instant.

Te repicé carta any celebrant-lo - es a dir: fest-lo,
i ara cal dir-lo mes que mai car es ara que cal fer-lo
veritablement.

¿aquell dia emplenare' la casa de flors, de flors de pes-
ta trista. ¿la casa es vertica' de festa trista.

¿d'ara enlavan, mort Tu, a ripui: marxada a una
vida nova, comptarem i datarem el teu aniversa-
ri a partir de la teu vida nova, com es paucers

cap-113 (1148) 147

de 1792 comencaren a comptar i a datar: "Any
I de la llibertat".

Pero quina sera, mare, la meua llibertat? Llibertat de
morir per Tu en la tempesta, ja, que no ^{he} sabat fugir ara, quan
has mort, viure per Tu?

Et mirall, de per si, no es res: la vida t' dona les coses,
t' imatge de les coses, reflexant-v'hi.

La nostra vida ha d'esser mirall graci a la lletres i a
la baixera - et pui es complau en rebreixar-ho tot, et qui
no sap estimar ni admirar es pue be t' anima de baixen,
forca com una latrina - i obert a les vides nobles i heroiques.

La nostra vida, per singular pue sigui, com mes singu-
lar sigui, es sempre reflexe.

D'un temps ençà, per l'assitut, per perera morat, aci a
t'existi han marxat vens de covards, d'eiunnes, vens protes-
pues, d'un protecc trist i brut, que, primer timides, isolades,
i despres ~~amalgamades~~ amalgamades en camat, car pui te ven
de camat sempre tola les vens de camat, que linen que
cat oblidar, que cat perdonar.

Siga'm, perma'men que t'has puebat sense mare, que
sap que la mare mori de tant esperar-te: ~~La~~ La pue re-
gar tant per home i tant per fill per a poder oblidar,
per a poder perdonar? Es que seras tant vit que podras
conciure amb el cotxíng de la nostra mare i la nostra ter-
ra?

Filt que t'han mort la mare: si oblidar, si perdonar,
que les mans que no saben cartigar et caipuen no
bristes, que la boca que no sap condemnar e t'acori
de ~~mes~~ que ofeguin per sempre la teua ven, que es ulla
que venen et cotxi amb indiferencia i apassiu per sempre.

a la llum!

cap-113(119) 148

Que el menjar se t' trovi sota a la llum i el vi se t' trovi
for.

Que el potros vagui al teu pas.

Que totes les portes se t' tanquin.

Que el home sigui pini el rostre per a no veure l'ofensa de
veure t'

que el cant del infant i el ocell calli al teu pas.

Que les mares que duen el fill crucificat al cr i el fill
que hi duen crucificat la mare t' atenguin amb el seu
clam:

- És el que volia obtenir! És el que volia perdre!

Hi ha qui mor moltes vegades abans de morir finalment,
definitivament, i és que encara era indiferent la seva vida, que
no fossi ni llum ni ombra, ni cant ni silenci, ni xopluc
ni dolor.

La mare, que viu en la vida del fill, no mor mai car
el fill li retorna la vida pels seus.

Encara tothom qui ~~ve~~ ve a treure el silenci del mar
refugi per a dir-me, ple de bona voluntat i bones intencions,
ple de la misèria de la bona voluntat i les bones intencions.

- No perdís el temps escrivint coses que no et donaran direcció.

~~Ignora~~ Ignora que el temps mai ~~no~~ es perd, excepte en
el petit ~~per~~ per a ~~perdre~~ perdre tot es inavertit i viu: el
seu el temps.

No és que el temps ens construeixi, ens doni caracter i perso-
nia. És que nosaltres ^(-per a no perdre'l) el ^{perdre'l} construïm el temps, es
hi posem límits i li ordenem funcions. Per això he estat dit
en l' Epistola.

Hi ha temps de matar i temps de parir,
temps de destruir i temps d'edificar,
temps de carter i temps de llaurar,
temps de plorar i temps de riure.

○ La sen vida, et que ell homenaven i creien
vida, son mentida en el sentit platonic del mot: ig-
norancia, (ax ~~perpustakaan~~ ho ignoraren tot del ~~xxxxxxx~~
mon fide i el moral. (ax vispueren d'ignorar-se i
de no saber-se l'art de una vida. y vispueren d'ignorar el
altres: la mare, el fill, l'espasa, el poeta, y ne tenen alla
amb el seu esperit, l'olree, que tenen alla amb les seves mans.
Es a dir: no vispueren.

temps de naître i temps de mourir.

cap-113(150)

149

(Cap. 9, vers. 2, 3, 4.)

I es puen arribar el temps de morir, ~~però~~ el temps de l'irreparable. Que cal llançar-se-li al damunt i saturar-lo, per a que la mort flueixi en la "major naixença" del poeta.

I feu que la mare morri amb les mans plenes d'ortel i que el ortel li donés una vida en el cel de la vida del fill.

El que em volem ve, és de la bona voluntat i les bones intencions, venen a dir-me el tòpic i llavors comença de remoure: que això no pot durar, que visc massa tancat, - el Heròs, és que de tot en fan comedi, ^{de tot} em volem fer creure que "així, sense donar senyals de vida, el públic m'oblidarà i això és perillós per a un artista" - que em cal distendre.

Volem prendre el meu ritme, l'única riguesa que em queda: el meu gran ritme. No saben que en aquest ritme hi ha ^{una} ~~veu~~ de ten. No saben que en aquesta solitud hi ha una presència: la ten.

I em deuen que estic massa sol, que visc massa sol. (Es pue, infelices! temen que em minidi com el heròs de les seves novetats troncades? Es pue no comprenen que si em minidava es tornaria a fer morir?)

I no saben que es ara precisament que mai no estic sol. No saben que es ara precisament puen sempre estar amb tu.

Jo, però, no et dic res del que penso i sento. Perquè, si no m'entendrien, si creurien que et solt m'ha trastocat i et del que dic obedi a la lògica?

El, que tant t'obeeixen, no saben que la lògica mata la vida. (Ho fa de cada dia, que el rellotge desfa a trosos, fins l'única que compta: l'interior, que no té ~~rellotge~~ rellotge ni crisi ⁿⁱ ni passa.)

maxa wially,
el que, por por de la Hilit, han fe sempre
~~xxxx~~ vida de carer

La vida de Cervantes es l'inequívoca; la de Dante, divina; la de Goethe, comedia; la de Dostoevski, Karamazov; la de Leonardo fiorentino; la de Beethoven eterna simfonia.

Et vult emphatic de them, et vult per resplendent de them
vult despullat d'ortos et est per a posar-lo a les terres munt,
at ten pit i at ten font d'alta herena, per a que puen in-
pues, mare, matís la joia de la meua flax sense mare,
i et fligat a mi per a que no arripesca, car et concepte
de virtut no es conciliable amb la mare. ~~And~~

I em requirís arreu on vagi. Com no m'has de requirir si jo he
Ten, si, perquè tota la vida es nauca, la meua i la del veí-
xer en mi?

Pera puen vinguís no em concieras - si es que no veig en mi
et pue fora un dia - car se i veig que no pot et d'abans. El
altre, la majoria del altre, no poten veure en mi l'home in-
terior i ^{en plan que} en veig l'exterior, la máscara, i, fidel a la línia,
fidel a la vertebra, creguin que ~~no~~ he caniat, que no et de
sempre. ~~et per tant~~ (I tal vegada mai no he estat com ell
em veuen)

Em veig com si l'esser que, en breu instant de lucidesa, en-
davant en mi hagués assolit realitat. Em veig diferent
de com havia estat fins ara. No obstant crec que el jo d'ara,
madur per risc de la lluita, per l'opulència d'esser fidel a la dip-
tata de l'home que sap perdre i per ofuscament de feliç ex et veri-
table. ^{que m'ha caniat} L'altre, et de la vida passada, turbulent i joia, car
l'home viu mes d'una vida i pols del que tant no pot in-
re i una - ~~per tant~~, no compta com caniat a
la vida d'ara, de cin i virtut. Pot, notament et, repulsa-
ment et, de la veu i la pua de la vertebra humana
que m'ofen parels finsament.

Ja no pot vèure, pot home de cada dia, del ~~la~~ meua qui apetit
de cada dia, de la caritat protegia de cada dia, de la verissima
rassonia de cada dia. Ja no m'interessa res del que feci i pen-
sen, si es que la vertebra pot fer i pensar.

Ja no et d'un altre món, d'una altra vida.

♩ (Malgrat que en el d'ahir hi havia en potencia
el d'avi. Et men pobre dia, precisament que "d'on
no se 'hi ha no se veja.")

♩ tot en el meu cabiari, comi del meu dolçor, sense
tenir a cap part, sense demanar ever compis del
que no comprenen, sense donar explicacions del meu
acte al que no mereixen explicacions,

J' es ara, amb la teua mort, mare, quan he prèu veritable
protesta de la meua vida.

Po? Po, la mare? Ho. La mare mai no es po: la ma-
re es sempre them, them d'ales al vl.

Que desapareixia aquestes ales, que es longuin en la them i
tot el mon, el nostre mon, ~~ex~~ - el teu, el meu, el d'a-
quell, el d'aquell altre... - ex fonsa.

Jo vivia de Tu. Jo moria de Tu i Tu mors. J' jo vull viure al
temps que calgui, exactament el temps que calgui i pens
meu, per a pue visquis del fill.

Parlaré per Tu, - ja no puc ni vull parlar per ningú més
ni a ningú més - per ~~la~~ a pue vegis i sentis que no estàs
sola, per a pue vegis i sentis que estàs amb Tu.

Hem dit que el mort no poten prendre'ns ni donar-nos
res. Quan es un mort molt estimat això es mentida, menti-
da de fícols i prudentes del pue, per fèdre, que es importància
- tot el ~~mon~~ limitat en prudentes - repren
contra l'esperit.

El mort molt estimat ens dona la seua vida i ens presta la
seua vida.

Vertir-se de dol? ~~Vertir-se de dol~~ Vertir-se de dol
perquè heu fa tot-hom, per que el costum heu meua? To-
sar-se uniformes de tristesa, parèixer la tristesa entre el
satisfets que vivien i roten? Ho fora això profanar ~~la~~ i ma-
cular el que de mes sagrat hi ha en mi: el sentit i el
sentiment de fill?

El dol veritable ha d'èsser el record de ~~la~~
~~la~~ la mare fet clar. J' aquesta clar heu d'èsser

cap. 113 (154) 157

per a mi fill, per al meu canvi, pel canvi que en
del fill a la mare.

Clara per a no perdre en el canvi.

Clara per a retrobar la mare.

Ara he de viure de la tua mort i fer-la, per bé de la pròpia,
"vita i plena" com en el canvi i fer-ne canvi. O sigui: fer-ne
vita.

Tu, humana i silenciosa - però et vull prop, sentit? et
vull al meu costat! - has de viure de la meua vida.

Si m'ajudes a crear, si et mortu i forja creadora, es
que ne repueixes essent, que repueixes vivint.

No es que vulgui forjar la porta del món dels fantasmes: es
que vull amenaçar-te, com ofense, al món dels fantasmes.
La mare mai no es fantasma en el món del fill.

I et vull dir al món dels arbres que floreixen i al ocell que
volem ~~canviar~~, arbre del meu xoplet i del meu canvi, alba del
meu mati, gota rossa de hem, gota de hem que canta.

Parlant de l'amor entre home i dona, amor que ~~canvia~~ les
me de les vegades ex tant vol apètit híbrid, he dit vint en el
meus híbrids, mots d'ells escrit massa depressa i amb massa
facilitat, ~~hi~~ que et en ex com una brasa. Topic banal de
professional de la literatura!

Aquí se' que la brasa vol endevé flama per l'amor
de la mare.

Sempre he estimat el pols, ^{TTT} car Tu foras qui m'ensen-
nyares a estimar-los. Sempre he sentit la bellesa que
hi havia en el peus de dona. Sempre he cregut que fer
et be es crear bellesa. Sempre he cregut que la vida de

TTT - records ones belles, ones nobles, ones
profondes paroles de Rilke: "Si el mon sentís el
pes del sofriment d'unia el pobres, com una corona
de roses, al ~~mon~~ fent" -

L'home és es felonda net be que hegi pogut fer. ¿el
 be' pot fer-se sempre. Ho hi ha cap pretext per a no fer-lo.
 Quan no tinguis res mes dona una bona paraula, do-
 na una munió.

Recordo que, a Catalunya, quan tenia ~~una~~ una
 llar confortable, i tenia servei i tenia diners, tu i la
 meua muller, la vetlla de Nadal preparaven unes cistelles
 per a les famílies necessitades que coneixien: unes cistelles
 amb ~~el~~ pató de rituel i una ampolla de xampeny ~~amb~~
~~amb~~ - que aquell dia es destinava a la taula
 del pols - i el torro protocolari.

I recordo que al cap al tant de la vetlla de Nadal jo així
 de casa i, a peu, me'n anava al carrer del cor de la ciu-
 tat, plens de humanitats i de luxe. Hi anava a cercar pols,
 pols del que demanava caritat, car no hi ha - Tu i jo les
 havíem cotat - que no es demanava. I es trobava al costat dels
 aparadors ~~amb~~ combats de Hepties i viandes fines i cins de
 senyor. I es trobava a les portes de les esglésies plenes de humi-
 maris i de luxe. Eren vells, infants, ~~amb~~
 dones, que no tenien ells per a esguardar la nit de festa, ~~ni~~
 me per a cantar, ~~ni~~ ⁿⁱ ~~per a~~ ^{per a} treballar o fer una
 carrera. Eren tioros cains humans vertit de parracs, que ~~amb~~
~~amb~~ no s'averonyien del men benestar, del men luxe, ~~amb~~
~~amb~~ que humiliava el pols i el feia mes pols
 que mai.

I jo anava de porta en porta, de carrer en carrer, de plaça en
 plaça, cercant les mans que s'atxapaven al peu de la gent
 que no veia el pols, cercant la veu del que demanaven: ~~amb~~
~~amb~~ - bona caritat per l'amor de Deu!

(Per l'amor de Deu! Ho et sembla ~~amb~~ aquesta, mare, una
 expressió de gran bellesa, noblement, attonment prètica? Ho
 hi ha cap altre pols al món que posi en lloc del captaire
 una expressió tant vetlla i política. Aquesta expressió, però, no
 sempre arriba al ~~amb~~ que del Nadal, en lloc de veuren
 la prenia, us en veuen el dinar copios. Aquesta expressió

155
 102 pot arriivar a Sen. J Sen, que l'Hyphenia massa
 rica ha fet marca pole, 102 pot deixar en la un ortega del
 captaire la caritat d'un contracte de nen/

Jo, si. Jo deixam en cada una cotesa una moqueta d'ar-
pent. ~~Jo~~ emolia poder donar tant poc. y m'averonyia que
donant tant poc em paguessin - car el feu rebre ~~la~~ la ca-
ritat mes gran i mes bella era jo - amb tantes benedictions.
I era jo qui apraia:

- Франц, перма

e no tornava a casa fins que no havia sonat l'última mes-
 ura. E Tu, que saries d'on venia i el que havia fet, em
 donaries un ^{testament} ~~testament~~ que mai i, besant-me, em deies:
 - Franc, fill.

- Francis, litt.

Mai ~~mai~~ la mea d'un poble i ha arribat a mi en un. I un
 nit - ho conto en un llibre que teu no has llegit, en un lli-
 bre escrit así a l'exte - cisia d'un concert que havia donat
 un gran violinista amic meu. I el violinista m'acompanyava.
 En arribar a la rambla trobarem un vell, ab, pue tocan el violi.
 Al seu peu tenia un diari desplegat i lament del diari,
 com tapues de vexta, unes piques menudes de cance. Jo m'havia
 deturat per a aguaradar el captaire i escoltar lo seu rogallo
 del seu violi pue, de tant deapinat, semblava pue, com el meu.
 -

- ~~per~~ que hauries de fer? - caldrà demanar a l'amic - Totar
per a aquest pobre ja que has totat per al ric, y jo dema-
nare caritat.

J l'ami accepté. J v'approprai at captaine^o i li 'Ligue':
- Repren une mila, ~~XXXX~~ i seixe-mil sex.

- Верно и то, ~~XXXX~~ и сейчас же.

i sempreuant el martel del seu guarniment es posà a tocar.
 i si atxapau el barret de copa al passant que, estranyat
 de veure aquells dos senyors vertit de pau i demanant caritat,
 es deturaven a escoltar. i com n'hi havia molt que en conei-
 xien - molt que aní tal vegada en una colònia creixien - veien
 del que a ell el semblava forçaria.

§ Et li deia, deixant la moneda en el meu bors de la meua pedra,
~~Moltíssima pena~~ i amb una còmoda emoció per ve que me
feien permetent-me fer-los-hi el be:

- Termina, perma.

§ Si el captaire era un infant, et beava per a em-
bellir la moneda que li donava.

¶ § Les seves mans, que en tot deixaven perfecció, es po-
saven un instant laments al meu front, car era mena per
evocar totes les coses.

§ I em solia no tocar mes pobres, car sabien que si li donava
mes, molts mes, per a donar-los-hi el meu diner. ~~La pena~~
I si un haïdal, per haver-ho donat tot, - cal que t'ferme re-
fugi capaç de soltes com aquesta, cal que sigui capaç de
donar tota la capa i no la meitat de la capa - la nostra
tanta hauria estat la mes pobre i nua, no et sembla, mare,
que aquesta hauria estat el nostre haïdal mes bell? ~~Si~~
~~potia~~ Potia arribar'm a tanta gran altesa no podia
deixar-me un mes de pa a la boca? Era just que anés ben ves-
tut i ben abrigat quan hi havia infant i mare que es
morien de fred?

tabia que no m'enganyaven ni s'enganyaven malgrat
l'engany aparent, ~~que~~ car es tractava d'una cosa molt
important i seriosa: es tractava de menjar. De poder
menjar, de poder fer castells, encara que tant sols per
unes hores, la fam.

Recordeu, mare, aquell pobre Rodríguez, vermell i xirri
com un filer? I aquell pobre Llop, que semblava una
talla romànica amb ulleres? I aquell que, vestit funebre-
ment de negre - ja s'havia vist per moltes en una de
les meves primeres comesties d'exili - anava pel cafè i es-
taurant de la Barceloneta, les nits d'òctiu, recitant
amb uns plans exte l'oda al 2 de Mayo de Juan Hilarion
Zalazo? I aquell ^{pobre} ex - viro que feia d'home arrencat?
I aquell pobre amateu, que havíem conegut paisels in-
fant i, ~~amb una gran quantitat de~~ lluitant com un heroi
havia mort amb més dignitat que el que de l'heroisme
en fan comesties i puanya-pa?

Allí a l'exili tot pobre, ^{u'era} solter al començament,
- ara que publicar algun llibre de tant en tant i que
col·laborar de tant en tant en alguna revista - ~~amb~~
i m'han hagut de fer caritat a mi. I he hagut d'ac-
ceptar-la sense haver-la demanat. (Temo que per mi
no en sabria demanar, malgrat que aquell captaire
del violé deia que en sabia tant) La meua amiga d'
uns ~~uns~~ exàstics paquets m'envia diners. La meua amiga
d'un refugiats m'obri les portes de casa seva. (I una meua
porra, una meua de puetta - ~~una~~ la ven costellana zorra
cot de flastre i cot de prostituta - ens flaqueja al
carrer a la meua muller i a mi) Tot això t'has d'ir
perquè ja ho passat i he pogut sortir-me'n i ara
sols em cal correspondre: al be amb el be i al mal
amb el mal.

sempre, però, amb huc puer, en el primer temps, en
viva, he pogut ^{ser} un xic de caritat. I, com a Catalunya,
mai aï a França la meua d'un pobre m'ha estat
atrapada en va.

I com tu no el coneixes - car aï al pobre no m'hi
ha: aï m'hi ha tharres - et vull parlar del meu
pobre de ~~France~~ les ciutats de França, del meu pobre de To-
lorà, de Burdeos, de Lyó, de Paris.

Et Tolosa era una pitoneta. I'heu trobat un mig dia
anantista a la porta de l'espècia de Sant Jordi. Quan
vertida el home amb robes massa grans i massa plenes de
lorat, de sarpit i pedregos. Drenia, i darrunt la falda
hi tenia, talment com un infant, una brasa de flos:
minimes que li donaven resplandor d'aurat.

En dervet thar-a que' atarxà les flos amb un pest ma-
quina i em digne:

- Compren-me-tes, tenye: un ter de la int.

I la polca ciutadana, que tenia unes mans oixes i un
rostre famel·lic, feia una gran pietat fentant les flos de
la int.

I li vaeis donar los francs - Mares los francs era
una gran cosa - i no vaeis voler les flos. Què m'heu
de fer si no podia dex-te-ter a tu?

Daque la trobava vint i així que em veia venia cr-
ent ~~al meu~~ al meu encontre. I em mordia i, perque
li havien preguntat, em digne que anava vertida el home
perque el home, que tot son nas brut, no l'acovirien.
I em contava coses de la seva vida trista i fosca que
ni les flos podien embellir.

99-, el ull, blanc, que semblaven immensos en el
nostre xuclet i angulós, ~~semblaven~~ sonaven i im-
presió d'obrir-se per primera vegada al món,
al nostre món fore sense sentir, al món ^{inmòbil} (que tot
sembla el infant a semblar caritat, -

179 La mare i t'annunzia leu tibarai
un dia. I apuest dia us ar t'annunzià,
lu se repue.

♩ I etta insistia. <sup>(en la veritat d'aquella ment.
da. I etta creure</sup> I lo etta creure pue si
que es utrobare aiat. I ja mai mes us
es utrobare! (Quin engany marca fàcil
et de la paraula escrita! Aialo d'estampar
sense premeditar - los, apuest dos mots: mai
mes, i t'ortie utrobant, t'ortie obriant. et
canis del meu bras, t'ortie donant una
vida.)

♪ un l'ys ~~hivernal~~ hivernal, avec pluie, avec i
voita, i avec el rise d'esse trait a cada ing-
tant,

♪ al vari del facobins,

Carla dissabte, al matí, del pons del pou, avencien
 el vint plorant i enpatat d'un criat. ~~El~~ Era un pobre
 vell que demanava caritat. Un vell brut i deixat anar,
 secure, ~~amb~~ hivern i arriu, amb un abric puc, com l'yo, tenia
 color de lila; amb unes salates rebentades, monstruosament
 llargues, i sense mitjons; amb un carret fort; amb una sac
 plogna i menjada per un xic de lloba, una cosa marcada
 i desdibixada, uns ulls tristos i humits de ca' fadroneu.
 V'arribava un xic ~~amb~~ al pobre Pio Rarofi.

El ^{capità} ~~pau~~ es situava al mig del pati, v'extintolava el
 vint Martinis darrunt l'omoplat esquerre i tocava uns
 valors Martinis, de començament de setple, puex la vida
 era fàcil i ~~amb~~ ^{placet}; uns valors ^{alegres} que feien venir ganes de plo-
 rar.

En veia el vint del criat, moltes vegades jo encara al hist
 salin indefectiblement que aquell dia era dissabte i dos
 quarts de deu del matí. Enllocava una memora de
 dos francs en un tros de paper, per a que ~~amb~~ li fos
 més fàcil tocar-la en el fangat del pati i per a evitar-
 li embutar-se les pols mans cancadors, i la fadroneu. El
 vint el ~~capità~~ capità ataca ^{orginal} la ~~capità~~ a la meua finestra
 atressima, interrompia el vint o la romansa i vençia-
 va, amb una veu atiplada i melangiosa:

- Merxi, madame.

(La veu que es cotan acostumat a la caritat des ho-
 mes)

Un matí d'hivern, ~~amb~~ molt fred, el carrer troba
 fímit el concert, al portal.

- Hah! Hia per un - carrer d'ic-li.

- Hah! Hia, si - resposue. y afeix: - Quan la ped

la gent te mantia d'observar el polí.

- I aquí en la te deli.

I veient-ho tant caigut, tant desfet, tant vell, vaig
~~XXXXXXXXXX~~ mirar-li:

- Tu permetes que us convidi a un cafè-macé ben calent?

~~XXXXXXXXXX~~ Alça la meua butxa a l'alta premsa i munt-
tanta del carrer i accepta. Entrarem a un restaurant de la
cartonada i, en lloc de vendre a peu dret al taulell, ens as-
seguerem a una taula. El captaire belin profundament el
cafè calent. En aquell temps no hi havia beixotes ni cigar-
rant, però, pot o molt, hi havia pa. I hi supueren una
terça de pa.

Li vaig preguntar - pregunta absurda, que em solgué
ser puar ja estava feta - si es puanyon be la vida.

- Oh, no! - Si que - I menys en dies com el d'ara. Si
at vespre arribó a casa amb cinquanta ~~10~~ o vintanta
francs ja farei men.

~~La hi vaig dir: Ben bé s'entén que si no hi ha pa, no hi ha vida.~~
~~La hi vaig dir: Ben bé s'entén que si no hi ha pa, no hi ha vida.~~

- Valtà més que a casa ~~no~~ hi anen ara desesperats. Sem-
pre hi estaven més be pue al carrer. Podien fumar una
pipa a la vora del foc.

I li vaig donar un paquet de tabac i ~~XXXXXX~~ cent
francs.

(Tu el videris de la nit deixó d'exciure i veixó, mare,
la teu solca ven:

- Gràcies, fill!

I em sento inmensament ben pagat per aquesta
mica de ~~de~~ be, ~~XXX~~ morren verdaderament d'ici "loci de ca-
ritat" - que vaig poder fer un dia)

Et men pobre de Paris, del Paris del 45, quan 159
 ja eren venent es alemanys i la França ressuscitant; quan
 els ~~refugiats~~ refugiats, que s'havien latent arreu herri-
 ment i que ~~fora~~ entraven es primers a Paris amb canoto-
 res de la meua terra, ja no eren la "pepe", ja no eren la
 "sate race", i tot-hom, per per o per aspecte o per apraiment
 es afalapau; quan jo de pobre perceguí un foli couer-
 tit ^{sairebé} en persona feta i publicava llibres, i atorgava interving,
 i parlava a la radio, i es diaris em deslicaven blancs
 d'itambipues i excessives, i guanyava diners - ^{I men pobre de Paris,} era un
 minyó excessiu, de rostre de colre de guix, de mica da
 abent i humyano, que, arregut en un portat de la me
 de Provence, tocan l'acordeó. Jo vivia prop, en un hotel
 de la rue Verbe, requisat per a diplomàtics i ~~per estrangers~~
 estrangers, i anava sovint a una libreria de la me de
 Provence. I sempre hi trobava el captaire de l'acordeó. To-
 ca totant un xic el cap, inclinant-lo un xic a ~~l'acordeó~~
~~l'acordeó~~ d'acordeó, aprenent instrument que la de l'on evoltat
 en un port, a l'hora del cap al text, quan la veia i la
 veia jo llum llum llum i avia a la realitat del ~~text~~
 llum, o be en una "pimpinette" de tarda l'omissat, per
 que la radio i el lall canaïlles del l'oubour han
 degradat.

El dit del captaire acorrien, com les potes d'una a-
 ranya, el teclat; les mans apretaven i artiraven ~~el~~ el
 vell acordeó. ~~Y de l'acordeó~~ y de l'acordeó,
 en llum d'una melodia continuada, tot n'ei in-
 de tant en tant, un xi rogatós, una penca discen-
 tant. I el captaire, atent al compas, murcia em-

i, cosa que te prouia de farsa, podria fer supressar
però i alliberar-ne i ^{dir} "apunt es dolent i apunt es bo" i
avalar la conducta de diputats perversos i renovar castells
de les riles de França,

CAP-113 (65)

badatis de l'imaginaria melodia que vol est, vol, 164
potia rir car l'acordes no tocam.

I veure et romiere del polre feia una gran hosti-
ma.

Jo li donava cada vegada cinc francs - no et perris:
era ben poca cosa, car ~~l'acordes no tocam~~
equivocacion a deu centing d'obaus - i est em repaciacion
sobriament, sense humiliar-se, perquè mes que no pas del
seu estat de polre que ha de demanar caritat tenia certesa
absoluta de la seua condicio d'artista.

Ten dia em dique:

- Es veu que a mi, senyor, no plan forca la musica.
- Si, forca - vull dir - li no p solvent evitar un romien-
re per misericordios que feia tota bellera a l'abimina.
I, penedit del romiere i per a fer-me l'perdonar, ofe-
gia:
- Aquest "morceau" que acaben de ^{tocar} ~~tocar~~ es ben bonic.
- La breca! - feu el captaire, entusiasmat - Es una
canço que cantau braken.

I jo, ple de pena, m'acomio lava agraïadament. I ca
~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~
~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~ ~~l'acordes no tocam~~
minim de pena per a fugir
del captaire, per a no veure et seu corte pren i estatue, et seu
corte mort ~~et~~ per la morsa que la breca del mati, que a
Paris li ~~l'acordes no tocam~~ a vegades colracion d'aigua amb ams, enpo-
lia.

Et men polre de Ruxdens - Sic men perquè les son,
perquè tu, enmyant-me a cotimar-lox, me l' donares -
era un ego que cantava pel carrer. En tloc de pro devia
un infant per pnia, un infant de set o vuit anys, apor-
rat, un "Poubot", que ja tenia al corte la tria tra

des prisonniers de repo.

Lo el troban molt mating en un passeig subvulsiu de parats el pont prop de la Caserna Hiel. El cantaire de la mirasta ^{morta} camina lentament. Tenia la mà ^{esquerra} ~~estancant~~ la testa de l'infant i allargava la festa, oberta a la caritat. Com tot el reb, ataca la testa a la claror ^{del matí} en una actitud dramàtica. I la claror del matí es presentava en el seu ulls per'eren com dues voltes de porcellana taradats de sang. Cantava amb una veu forta i dura amb cançons tendres:

Rompés par la misère,
charmes de son loïs,
on vit une pauvre mère
avec ses trois petis...

L'infant mirava amb el seu ulls tristos, amb el seu ull de por de captaire repo, les ~~tantos~~ ^{tantos} del carnicers, les aventures de les fleques i les confiteries. I en la seva mirada hi havia fam, com en una boca: fam del enorme troç de carn raponent, del pauc de crosta rossa, de les fleques.

Lo deixava dues o tres monedes d'atunina en la conca de la mà del captaire. I el captaire, sense interrompre la canço, clia la mà i l'atacava fins a la boca com si, per a regalar-la ~~atunina~~, volgués beure d'atunina. I així, amb aquest gest tant noble, l'atunina es purificava.

Uns refugiat li ensenyaren a cantar l'Himne de Riego. I la melodia polca i ~~ulpa~~ ^{ulpa} i el temps de polca es convertien en loca del captaire repo en una melodia catita i vibrant que feia venir aparicions i el temps de polca en un pas d'atac capaç de vèncer, tot els obstacles.
(atac - lrs.)

I una nit a Haxeltha, prop d'una plaza on se dia
 venen flors i verdures, vareig trobar una dona ~~XXXXXXXXXX~~ encan-
 ra jove vestida de negre i amb un infant al braç i tres ar-
 rambits al peu. Passava per aquell carrer que s'anava de l'ofici-
 na a de fer l'aperitiu al bar de la Canadès. Passa-
 ven colles de soldats americans, ebri i brutal que camina-
 ven al carrer de crit i riates planes i raxant per puer.
 I ningú veia la dona ~~XXXXXXXXXX~~ pobre que caminant de-
 lla volia romoure al fill per a donar-lo a un xic de craps.
 Lo ~~XXXXXX~~ ^{si que} t'havia vist, car tu m'ensenyaves de veure el
 pobre. Però com no tenia la meua cortesia segons el ritual
 dels pobres - Heu encara tant difícil entendre la meua! Tan
 pensar tant la meua cortesia! - ignorava si demanava caritat.
 I no volia deturar-me massa estona per veure que la pobre
 dona - congeix per la misèria, com la de la cançó - ~~XXXX~~
 tingues prou de mi i em menqués per una polícia. I, afortunat-
 ment, hi vareig fer una lleu carrega a un dels infants:
~~XX~~ vareig dir, en francès, a la dona:

- Un permission, s'il vous plaît?

(Lampora, si. Lo que en un món tant abjecte i lleig com
 el nostre, en un món que ha perdut totes les valors morals, ex-
 cer polre no es exerceix sempre? Lo que el polre no és al més
 alt rang de la terra?)

I vareig ~~XXXXXXXXXX~~ deixar en la meua de l'infant un llibre
 de deu francs.

I la dona, m'agraï, en català:

- Gràcies, senyor.

(Ho em digues, com linen al polre professional: "Que
 deu hi ha paper!" Tant vegada intueix que deu ex tant
 polre que no pot pagar)

Em còpi una emoció profunda. Vareig acotar-me al

cap. 115 (165)

infant per a besar-los, i per a ocultar, l'emoio que em treballava. 157
naix a la polca sana tot es d'inxer que devia al da-
ment i que malauradament no crea molt però amb el
qual potien viure tres o quatre dies.

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ ^{vegada,}
i un altre dia també a Harvella, en veure la miseria
en que vivien una mare i filla catalanes i refugiantes com
jo, veien deixar, quan no ho veien, uns pocs d'illet tota al
centrer que havien deixat davant meu.

i a Montauban, veien donar cinc cent francs a una ve-
na polca, filla d'uns amics meus que havien estat rics.
i la mare de la nena retrobà al cap d'una breu estona
per a dir-me que m'havia equivocat.

i jo, començant, la tranquilitzava:
- Ho, sempre: no m'he equivocat. El home com jo m'he o-
pusat mai.

i segueixo sent tot el be que puc. Tax al be sempre pot
fer-se. Cal no es pueritis de poder: es pueritis de voler. 159

i t'ho dic per a que estiguis contenta de mi i amb com-
plicitat. Et comencio a parlar de la mort. ~~XXXXXXXXXXXX~~ Et comencio
la resurrecció.

Com no ~~em~~ ^{caritat} puc fer tal d'altre, al de Catalunya, que
fora menys un dia i que era no m'he ningú perquè m'ha-
via no el vol, en faig al d'ací, al de França, que ja m'ha
també un xic menys. i sempre, en fer aquesta mica de be, aposta
mica de caritat, penso en tu. i voldria que en l'hor del ritual
i fess "Ben us ho pagui", em diguessin:

- La vostra mare us ho pagui.

Cal fer mares mai us m'ho pagues i sempre paguen.

i les monedes d'alemanys que dono als pobres de França
se'm tornen monedes d'amer que dono a la meua

El te pue fem a altre, desinteressadamente, sense l'e-
 fectisme d'un premi hipotètic, sempre es a esperar que el
 fem. y sempre es la veritat propia afirmació - per no cal
 confondre amb la caritat ~~per la caritat~~ ~~per la caritat~~
 repull del impotent, ~~per la caritat~~ ~~per la caritat~~ ~~per la caritat~~
 (- la pue ens se li pueix).

Hem de viure no del que rebem sinó del que donem, i en
 nos donar es fecund. ~~XX~~ Si l'home no porta en ell a-
 guent esperit de generosa no es home veritable: es cari-
 catena d'home, simulació de vida.

mare de Catalunya.

(Rellegint això que acabo de dir-te, això del ^(i de mi) ~~no~~ pols,
veig que la meua paraula s'ha empolrit, ha escript,
s'ha embolpuit. I ho atribueixo a que no se parlava de mi
i a que la paraula no ardevi l'hemisera quan parlem de
la mare)

Recordo que, parlant de Tu, he dit la paraula "miracle,"
que es una paraula que per justícia i per per del viciat hom-
dubta en aplicar a la vida de l'home. I on la por i la justí-
cia les que ardevenen viciat i no s'us de la paraula. Per
de cause en pecat de desmesura, de despropisio. I per del seu-
viure verinos i protter del pui ~~XXXXXX~~ tot ho rebaixa per a po-
sar-ho tot al seu nivell, per de l'impetit "que' diran".

El creador no ha de temer el comentari del que tenen
l'ofici de rebaixar. El creador no ha d'admetre altra
justícia que la de si mateix.

El poeta no ha de temer la paraula, que també es
miracle. ~~XXXX~~ Miracle, com la vida, com la mort, com la
mare. Quin meravell miracle que el de la mare?

Si em diguessin: "Com vol que vingui si la mort t'en
separa ~~XXX~~ / Ho t'esperis, ^{no la deixis,} ~~que no vingui~~. Et tu pui har d'a-
mar a cercar-la", jo deixaria dir al pui no sap res
de la meua vida secreta, de la nostra vida secreta, i t'alo-
miadaria sense respondre-li.

Se' que no t'he de cridar. Se' que vindràs sense cri-
dar-te. Estimant el que Tu estimaves, essent fidel
al ^{tot} que Tu estimaves - la fidelitat ~~XXXXXX~~ - et
~~XXXX~~ recordaràs que jo t'encara y, per mi, voldràs anar.

§ Hi et stat qui f' t' offi de hoc, ear hoc
per offi ex f' f' f' de hoc.

¶ ens dona dignitas: fortiter

¶ La paraula, la massa, és treballada i viu per la recer-
ca del ventall i no per la recerca de l'eternitat

4

L'home es, generalment, esclau de les paraules.
Parla, parla, i les paraules no li naixen del cor,
són de vida, fins del llavi, són de mentida.

¶ 1 La paraula és massa freda, massa con-
vencional, massa morta, per a poder expressar
el meu arket, la meua necessitat de resurreic-
tar-te, de retornar-te a la vida.

Són tot el meu cor i tot la meua ànima que es-
devenen paraula per a cridar-te.

29 El sens dels sentiments, però, no tenen res, man-
quen de profunditat; ~~però~~ ~~no~~ ~~poden~~ ~~responsabilitzar-los~~ ~~ni~~ ~~atracar-los~~ ~~ni~~ ~~valorar-los~~.
~~Però~~ (car la ~~manera~~ ~~de~~ ~~sentiment~~ ~~de~~ ~~regona~~ ~~ma~~, atorgant al ~~cor~~ ~~cor~~, moneda fal-
la ~~que~~ ~~després~~ ~~hom~~ ~~don~~ ~~una~~ ~~acció~~ ~~excessiva~~

Ho sé - mi m'interessa saber-ho - si aquest
llibre tindrà o no una importància en la me-
morà literària.

Se' que es una cosa apart, un l'apunt d'història,
que responen a una necessitat actual, un l'apunt
d'història que formen part de la vida de l'escriptor i
(quan en l'escriptor hi ha un home i no un
titella)

Penso que en mi tot pot morir: la meua fam i la meua set, el meua ulls que han contemplat com els arbres es verteixen de fulls i com el cel es verteix d'estels, la meua boca que ha besat i la meua veu que ha cantat i ha mormotat, el meu tuitar i el meu respir.

Que no pot morir es el meu amor a Tu, el meu amor de fill que aprèn d'ésser fill quan ja té els cabells blancs. És, per tant, el meu amor pels et raton de la mort. I pels em raton de la mort.

(car l'amor dels morts es font de vida.

Voldria, per a parlar de Tu, per a parlar ^{com Tu} ~~de~~ ^{te} parlar les paraules més simples, més suaves, més pures. Però els professionals de la literatura les han usat tant, les han fet rotar tant, que ara totes són brutes y negres i preioren de passar per tantes mans i han perdut força i sentit.

El professional de la literatura les marca a tot i a des, ~~les marca a tot i a des~~ les marca del color dels pots - "ver", "estel", "rialla"... - després les i llevant-les de la catina.

Després a Tu, les paraules ~~les paraules~~ es simixen i tornen a tenir llum i perfum.

La vida veritable no es una plana ratllada per les venes del riu, les carreteres i els camins; no es una plana representada per les ordenances del trançit: cal anar per aï, cal anar per altà; cal seguir per la freta, cal seguir per d'esquerra...

Ho!

La vida veritable es plena d'algunes i animal. Per a viure-la plenament cal haver baixat a tot el alisme i pujat a tot el animal.

Ho T'he vist mai plorar. Ho T'he vist mai plorar: ni en les hores de l'arribada, quan la vida era dura i la misèria T'assetjava. (al Tu has estat sempre d'un estatge admirable i, per a pue es fitty no trobessin veient-te troix, tot ho venies amb el teu dolc somriure.

força indomptable
Quina ~~força indomptable~~ en una dona físicament tant feble com Tu!

I en l'hora de la mort, ploraves?

Ho! Somreies per a pue es fitty no sabessis que anaves a morir. Somreies per a deixar-los herens d'apuesta gran ripresa: el teu somriure.

Ho potria esperar res si sabies que res men us havia de quedar. ~~Malgrat~~ Malgrat la l'arribada i l'amargor i el desengany, per això esperes: perquè el miler que hi ha en mi - Tu - perdure.

Parets vivint d'aprest Hiberna, d'apuesta conversa amb Tu, d'aprest monstres de la robitut que milt que esde-risqui conversa. ~~Malgrat~~

Perquè en parets tant? Perquè t'excites per Tu, per a que Tu et Hibernis. O be: com et Hibernis, per a pue em rentes.

(al si la lectura es sempre col·laboració entre au-

¶ Ara et voldria veure plorar: plorar per la
meua vida sense Tu, per la meua vida tornejada i
perduda i mancada al vent d'un món de follia
i de crim.

I etic segue que et plà es voldria en l'aire de tant
Marti del teu somniere.

cap-113 (174)
ta i lector, aquesta vegada ho es mes que mai.

147

Aquest Lluís passat, en un poble muntanyenc de la frontera, en un poble que ~~era~~ la vora de Catalunya, he trobat un amic que, excitat com jo, viu a Londres des de fa nou anys.

~~El~~ i sensible com jo a l'auïstia, he sentit una gran alegria en ~~reunir-me~~ retrobar-lo.

- Vint a veure la mare - m'ha dit.

I la meua alegria s'ha placat i he espuesat l'amic amb raer perquè jo ja no tenia mare. I he sentit mes punyent que mai la meua substitut. És que tot-hom tenia mare menys jo!

I com mes s'emborquia el mon al meu entorn, mes ~~jo~~ jo sentia l'amic en parlar-me de la mare que feia tant anys que no veia. I el seu joig era instant i cruel com una biftada. I les seves paraules m'arribaven confuses, apagades, com si en parles de molt lluny. I ja m'hi parlava: em parlava des de la llum i jo vivia en les tenebres, em parlava des del meu del feliç, i jo era al mon del malaurat.

I ha aparegut una velleïta d'aspecte feble i malaltís i l'amic se li ha llençat als braços. L'encís de l'encòntre havia tallat la paraula a l'un i a l'altre, a la mare feble i al fill fort.

I jo he espuesat l'un i l'altre amb carícies amb els.

Les let non del que tener mare,

I l'amic m'ha cridat joiuament, triomfalment,
sense saber el mal que em feia:

- La meua mare!

I jo he sentit que l'hi es fonia en mi com la neu
sota el sol i, pensant, he estat la meua de la velleta, la
meua petita i ~~ja~~ de venes gonflades per l'arterosclerosi.

Sol l'home pue ha tingut dues vides: una, la
primera, de faceta, de superfície, fregida i brillant
plena de present mat puanyat i mat apropiat, abans de
la tem mort; la segona, munda i profunda, nua d'oxi-
pell, ^{alta i sola,} ~~(després de la tem mort)~~.

I aquesta es la meua verdadera vida, aquesta es la
que veritablement es notici de la tem vida.

Ahans, en la meua primera vida, tenia el costum de
treballar en dues o tres obres athora i ahora i l'una em
reposava de l'altra. Malgrat que el cançament mai no e-
ra excessiu i escriure, crear vides i criatures de ficció, m'
era un joc. Pobre obra de la meua primera vida! Pobre obra
d'ambició limitada, de triomf petit!

Ara no pue seguir aquella manera de treballar. A-
ra sol pue treballar en aquest llibre - tenc pue, en finire-
lo, ja no pueu començar-ne cap més, - en aquest dia-
leg - si, si: diàleg, car m'has de respondre, has de fer
arribar la tem solta ven al meu aple i exprimir
silenci per a pue el silenci no em mati amb el cos
de martell de la solta - en aquesta conversa entre

cap-113(176) 175

Tu i jo, en la qual et men es endevé nubes
i et ten recó clarr.
ara^{ia} no pue parlar al atres.
ara tant ol et pue parlar a Tu.

Si et arremyat, es que sempre toquem de pens a terra i
no cotan per històries sabessin que pretere ~~XXXXXXXXXX~~ per-me
obrir les portes del mon misteriós del Hies Enlla! Si sales-
sin que pretere parlar a una morta, a la mare morta,
ells, que en la seu entupida o omnisient, creuen que les
mare poden morir!

Com es riuier de mi, ells, que tant ol saben riuir,
amb la seu riatha mes prava!

No obstant, he llegit, no recordo si en Hoactehinck, que
"es mort vivien i ~~XX~~ car i venen entre novatres morts mes
realment i mes eficaçment del que sabia ~~XXXXXXXXXX~~ pin-
tar-ho l'imaginació mes arrisada"

Ting ara, quan ja es morta - morta oficialment,
morta per a tot-hom menys per mi - no he còmput que
l'absència creada entre Tu i jo per l'existi fou una
falta absència, car la mare, adone morta - i aque-
ta ex la seu forta - mai no ex absent del fith.

Parlo del teu parlat, mare, del teu parlat que ex el
men, en el qual v'ha br tot et men, i no ho pae per
por de perdre'l, car el parlat, mes fort que novatres,
mai no ex perd, car el parlat ex pero ~~XXXXXXXXXX~~
per al nos i evasio per al atres, per al que, com

Jo, teneva un present de nit.

Parlo del teu parlar per a recordar-lo i fer de la nit dia.

Anni, 12 d'Octubre, es el teu sant. Temps enlla, el dia d'anni ho era de festa. De bon mati es fells entraven carregats de flors i presents a la teu cambra i es venaven i es donaven molt agraït de vida. I tu ens paraves el bon dia amb un somriure.

I el dinar era un dinar de festa major, i en memòries i llepties regades amb el millor vi. Festa major de les festes majors. Festa major de la Mare. Eren el dies de pau, de benestar, de grip de viure. Més en temps d'alegria i de pau.

Arribarem després les tu bones del dies de guerra, del dies de matar i de morir que ens venaven l'Helios. I malgrat la guerra també el 12 d'Octubre ho era de festa, com teníem fe - com ens anava la fe! - en el triomf. I també entraven de bon mati a la teu cambra per a dir-te la nostra alegria del teu sant. El present, però, ^{no} eren tant rics com abans de la taula estovada, com abans, tan ben parats. La. Era encara un alegria: un alegria ma no trips.

I arribarem, després, la reparació, la perllongada absència. I encara el fill entraven al mati a la teu cambra, i la cambra ja era plena. I eren plenes els presents. I en pos de el dinar. I del fill hi havia maxaven dos: la meua munt. I jo. I la melodia de la teu festa, de la ~~teu~~ teu festa de mare, havia parlat de l'alegria a l'ardente.

I el fill la ~~teu~~ feiem - car les festes, com l'anni, es fan a Catalunya i a França; uns al teu costat i el altre Henry de tu.

Jo, en desvetllar-me, heia a la meua munt.

- Auri es et tant de la mare.

I la besaca al front com si et besa a tu.

I per tu, perquè en et teu part, la nostra taula de l'exili també es vertia de festa. I sempre hi convidava-rem un polre o altre del pue, com narratges, tenia la mare thing. I si et dia era de et blanc i de rot, deien que et temps també seria part a la festa i deien que la veritat i veritat del dia era un missatge.

I estavem la copa comblada de si que et rot feia mes d'aurat i morravem, talment com en una nació:

- Per a pue la nostra mare ens visqui molts anys.

I auri tu ja no hi et. Auri ja no et amb el fill que tenies a Catalunya ni amb el pue tenies a França. Auri no he besat la meua muller al front com si et besa a tu. Auri la nostra taula ha estat la de cada dia. Auri cap amic no ha besat a la nostra porta; la meua muller i jo hem restat rot amb et teu verd.

Auri ja no ha estat dia de festa. Auri ha estat dia de dol.

El imbesit, el pue vinen del tipic i ho comen linen que el dies de dol no tenen simpica. Que saben ell!

L'adaplis es la musica del dies de dol. Musica de plr.

Tenir la mare vella es tenir plena i total certesa de l'amor a la mare.

A la mare rot sabem estimar-la d'infants - quan, segons el psicoanalistes, ~~XXXXXXXXXXXX~~ hi ha en l'amor de l'infant envers la mare un textot positiu sexual, el moment complex e d'Edip - i de vell, quan la vida comença a tenir rob i regust de carreda.

mp-113(79)

Quan es jove, et que hi ha en ella de bona car al-178
hunya i en la virtut et que ~~XXXXXX~~ en ella hi ha de ma-
re.

Es quan envellix, quan s'adeve' feble i vulnerable a la
malaltia i al calat s'extremen corona blanca, i sentim
per primera vegada la por de perdre-la, que la retrobem
en tota la seua plenitud, eficaçcia i significació de mare.
I es quan per primera vegada volem arribar veritablement per
per a protegir la seua feblesa.

Es quan s'afropa la fi que arribem desesperadament,
tràgicament, que la mare no tingui fi.

I perquè ho arribem tan tràgicament, tant aproxi-
cament, et nostre arribat ~~XXXXXXXXXXXX~~ vida del vici, es
mes fort que la realitat de la vida física i la mare
mai no té fi.

Se feia ja alguns anys - ho recordo ara, quan ja t'he
perdut, quan et creia, quan et veia, quan em cal
retrobar-te per a qui peris - estaves un xic desficiada.
Durant aquest temps t'huny de tu etavia vivent i havin
oblidat la malaltia.

Tenies misèricòrdies freqüents; senties oporacions que t'ofe-
faven i et ten nostre pat-ist v'excusava en vermetats
hebreu tíques que, després, v'apagaven a poc a poc; sen-
blava com si anessis a examinar-te, a tenir, com si
tant bellament et menjava, un "sobriament de tu"

Quin era el teu mal? Una crisi cardíaca, arte-
rosclerosi, pressió arterial, que tot un mal de vella,
de cansament de viure?

cap-113/180 179

Pero si Tu no eres vetlla! Si Tu no podies en vetlla!

Quan et mat d'atena llac - ofries mes del mor-
te ofriment que no par del teu - les paraules se'm es-
canyaven a la gola i sentia una fiada i una angria
com si et matats fos jo. I m'entristia i m'avergonyia
no ésser jo et matats.

I ho podia mirar-te amb ansia, amb una ansia
pavorosa per que en ella hi havia d'impotència, esperant
que la punyida del dolor recostés, del dolor que no po-
dies localitzar, cedís, v'afektés, et deixés llibre per a
restituir-te al fill.

I quan Tu, per fi, respiraves, ~~respiraves~~ respirava jo. Y
quan Tu, per a tranquil·litzar-nos deies amb una pal-
lida veu, amb una veu que remarcava - amb un pal-
lir romoure:

- Ho es res,
- jo romuria també i em mentia:
- Ho, no es res.

I el metge no volien - o no volien - dir-me quina
era et teu mal.

Aquella matinalada del 27 de juny, aquella ma-
tinada que Tu mories - Sen no volgué evocar la
meua veu de fill demanant-te, com cada nit, la ten-
ida de mare! - serà ja per sempre la meua matinalada,
la que comptarà tant vol per mi i per ningú més.
I no m'hi haurà d'altres en la meua vida sinó
aquella de la teua mort.

cap. 113 (184)

7 totos, a tot huc les de la Primavera; i l'ortiu, que ho
rinen i canfen, seran matinades d'Hivera amb vent,
pluja i fesh. //

Ho crec, malgrat esse supersticions com es, en fantasmes
en misteris. Però vint, molt vint, em despert a la
matina hora: les quatre i vint-i-sine minuts de la
matinada, talment com si algú em cridés.

(La sap que parlar, veritat, un 27 de faim a aquesta
hora?)

Algunes vegades em sembla veure una ven apagada,
en tò mena, però clara i precisa:

- (fins!)

Altes, quatre cops rítmicament espaiats que no se
si toquen a la paret o a la porta de la cambra; quatre
cops com el quatre primers acords - et després que tussa
a la porta - de la Va Simfonia.

He vist, en romiss, les teves mans, les teves nobles mans
que vint, despert, també em sembla veure. I tota la
boira del home, del peiratge del home, del món del
home, i ha fet clar de la clar de les teves mans.

He aparegudesen voltes, sense el minuciosos telonys de l'home
del home, mires, com els ocells que haguessin volat del cos
invisible, com dues flors que s'aire tingues vistes en
l'espai. I es dels llargs, aguts, i obrien lleument l'omant
a la meua figura d'ortel. I et patueth ~~xxx~~ repten-
cia amb clar d'ortel.

Les veia amb una precisió de dibuix d'inyes. De pen-

¶ i totys tindran una aporacola i taciturna clau
de capverre i no repleant d'alba. i totys seran mati-
nades de mort.

♪ (o pui sap si crec que tot son fantomes i tot es
misteri)

CAP. II (182) 181

tura de Leonardo o de Van Dyck. Despect, ~~de~~ hanc in
popul copiar les teves mans ^{del meu i del} ~~del~~ homini - recordeu que, a
d'intercent, volia exee pietr? - com potia copiar una arbre
o una font del meu real. Les veia perfilax-se miti des
clament un fons gris, igual, uniforme, mort, ~~XXXXXX~~ que
no era vida, ni drag, ni pedra. I clament aquell fons
mort, les teves nobles mans atpuicien una vida exten-
sionaria, una vida centuplicada i at-lucinant.

Tenien fins de flr, clarr d'artet, pracia d'ala. Crea les
mans del meu esperit tant perque crea les teves mans mare.

A voltes, com beçades per una alenada d'aire llun, recib-
laven tantament, totament, en el silenci meravellós del
homini.

Que' em deien?

Per deien: Vina?

O be em deien: fa vin?

He perdut el meu meu real, el meu meu de carta-
lia, limitat i rapuñit. I visc en un meu misteri,
d'at-lucinat, ~~la~~ part, la poca part que em veu i em
parla, encara no m'han caput exment. I em parlen de les
teves miseries, de les teves canccions, del seu grip meç /u, i
y no se' de que' em parlen. Ho es entenc. Faiseb' no el
veig.

Quan la meua menter - que tampoc sap veure que
hi no ve el d'abans - em pregunta:

- Que ha vingut alpi?

menter ve parles, distret, abtut, absent, respone:

- Ho ho se'.

que te entrada i no te cixida.

talment com si is hagues part encara
i ~~xxxxxx/xxx/xxxxxx~~ del seu mon.

J'ou ben pòs et ments que he int. ¹¹¹ y no he int melle melle.
Hi a tu, intorament. (Intorament, cae unicament a i
pòs creure que no et ments)

Sento, pero, la mort. Mai no t'havia sentit: ni durant l'a-
ventura de la guerra en terres d'aragó, ni durant l'aventu-
ra de l'insurgència en terres de França.

Ara la sento ~~en el meu cos, en la meua vida, en la meua vida, separant i fent part en la meua vida.~~
Ara la sento com una presència invisible, com una ombra
que no em deixa mai: ni en el meu parer ni en el
del cap-al-text, ni en les meves vetlles de treball.

Fora et ~~amb~~ amb la mort. Et et amb la mort: un
mon ~~de fora i de dins.~~

Per això necessito que vinguis: per a foragitar la
mort del meu cos i retornar-me a la vida.

Avint, alta la nit i et a la meua cambra de treball,
em trobes contemplant un celat teu, o contemplant-
te a tu - cae ja comento a venir't - i dient-te:

- Com t'estimes, mare, ara que ja no se' com continuar-te,
perquè ~~t'he perdut!~~

I et mot "perdut" et sento i et veig - hi, hi: et
veig - terriblement pràvid i sense de significat. I voldria
que et mot perquè cos per a explicar-te, per a es-
clarar-te.

I crido, enfollit:

- Ho! Ho t'he perdut, no! Et feliç mai no pots

999 Ho em plan veure el mort, whet el mort que
he cotinuat en vida.

§ tant perillós com la cocaïna o la morfina

999 (Teny com, parlant de mi, atter repasta at to
bona i peret forsa lirica? Lo tant si fuit parlar
de si mateix!)

Entre ell hi havia que tenien una vida
interior rica i complicada: una baronesa, ca-
sada amb un tipus riuista, seria al servei d'
alemanya i cap d'una banda de pistoles; la filla
d'un senador suec, Helga i d'una intel·ligència
aguda i singular; una comtessa francesa que per
veritat i seia que no recelava haver donat mi-
sta; una alemanya vetlla i feixosa, casada amb
un advocat catòlic al qual espanyol amb pre-
net que li costava molt direr i llapis...

despertar en mi cap apetit sexual. A mes a mes, era
casada i tu saps que, malgrat la meua vida d'aventura
i el comerç amb dones que vivien de l'amor i v'exti-
vien en un escenari per a donar-se després en un marcena-
ri d'hist d'hotel meublé, sempre han estat prans el meu es-
crupol d'orde moral. I tu saps el fastig que m'ha inspi-
rat sempre, pel que te d'engany, ~~XXXXXXXXXX~~ i de cil, d'a-
dulteri. ~~XXX~~

Altament et marit em demostrava una amicitat i un
cordialitat - que jo no hauria pogut ni valent tenir-veri-
tadament exemptar. Em rebia a casa seva, m'aprecia a
la seva tanta, feia que representessin una de les meues comèdies
a Itàlia, a Alemanya, a França, a Àustria, ^{a Nordamèrica}, traïa la seva
confiança, la seva hospitalitat generosa, m'hauria semblat
una proffesia imperdonable, una imperdonable betolada. I ho-
me ha de salvar una cosa per damunt de tot: l'ortuna de
si mateix. I continuar - que es coneixença - es respectar. Polre
de l'home que no sap respectar-se i admet, si el mena l'ip-
nora, la turpitud en la seva vida!

Quan trigava a anar-hi - jo hauria feia una vida usatua-
na i disbaucada que em semblava, polre de mi! el sum-
mum de la perversitat - ^{ella} em enviava uns mots preuants-se
de la meua absència.

El em reuolava amicalment:

- Tote jo comença a emmarcar gran per a prendre re-
nissament l'ambient que serpenta, ambient d'un terri-
ble monstoria, d'un avariment i una impuritad que
s'averpoyican el dia ^{de demà} ~~XXXXXXXXXX~~ la vida de
calant i muric ball que avui s'enthusma, les polres
d'ong de calant i muric ball que avui s'enthusma

[illegible]

d. Tenuis ras, per jo, en flor d'aparell-li, mureia
~~amb ironia~~ amb ironia - amb ironia massa facil-
i, interinment, et qualificat de burles, que en aquell
temps d'ironia rebet-hia era al maxim ingrat.

600. que son Joan m'ha semblat sempre un victor
ultra sense cap interès a l'entorn del qual home
ha creat una literatura copiosa. (amb les ciutats
passa puet com de semblant. Paris, com exemple, l'ha
fet, com a son Joan, la literatura)

per a reflex el meus exemples morals. I sentia una
 il·lusió profunda ~~envers~~ envers la pobre dona. I un xic de fati-
 g. I no sabia cloure el ull al que se proteia tenia el moment.
 I et jo acta ofier. I et jo expectant la triuena. I vareis fugir, dei-
 xant t'olip ~~damunt~~ damunt del rosi, ~~cas~~ cas, com en
 t'arena clàssica de la reducció, hi havia un rosi - tota el cos ma-
 lux i palpitant de luxuria. Ja al carrer, un petit carrer de
 ciut d'hivern, ~~no~~ una alegria inmensa, una alegria que no
 em calia al cor, una alegria de fer mes ~~per~~ peres ~~que~~ que
 he sentit en la meua vida, em feu saltar en una gran, en
 una ampla, en una bona riada. I no fou una riada
 freda de l'alta: fou una càlida riada de pietat. Aquella
~~mit~~ mit em sentia content com mai de mi. Savia que havia
 fet un bé que no tot-hom sap fer.

~~per~~ I vareis poder seguir frequentant
 la casa dignament, sense avergonjar-me. I ella, mes sempre
 que mai, m'a cobria amb la cordialitat i la gentilesa de
 sempre. (M'agradava, però, amb una expressió d'estranya-
 ra que no podia explicar) i a la mirada d'odi de l'in-
 fant jo responia amb un home que cobria dir:

- Ho tens, ment. Ho ve el que et penses, no ve el que
 tens ja que veis: t'acuant de la terra mare. Per un home
 estrany, un home que ofier n'et ten odi per justificar. ~~Per~~
 per t'home, pot estar-me veis, que mai no es guanyara
 et ten odi de fill que t'roben la mare.

I t'odi v'ana apasant en t'aguant de l'infant ma-
 lat. I un dia v'afegí a mi lentament, m'afegí
 em posà el braç al coll i em besà. I et ve del fill
 em pagar la caritat que una mit havia fet a la mare.

I la mare, quan ja era veritablement mare - et ma-
 rit havia mort, et luxa i la rigura instant havia fe-

pit - em seguei no dia:

- Se cap altre home haure guardat un tant un recit com de vs.

Ho et sembla que he fet ve de die-te aquesta caritat un xic estranya que un dia, arrent jove, pueu la vida em començava a humiure, carei poder per?

Ho nill que la ~~xxxxxx~~ ten most ripui en mi solr de corren, ~~xxxx~~ no nill que ripui com les roses que hem correa a l'escaparata del jardí - aue prs defensar de l'escaparata del jardí - per a pue ~~xxx~~ tot-hom les vegi.

- Quines roses tant belles!
- Quin solr mes et-legant!

Ho nill Hui el solr de la ten most com el qui Hui una consideració al tran. (ex el qui començ Hui solr morosamente, aue moritat menyspreable i pivota, ho fan per caritat, per a trobar-se interessants.

Ho. Nill que la ten most ripui lo de solr que cal acceptar per amor, creu per a clarar-me hi jo i no per a pue m'hi clarar el altre, el crucificadors l'ofici.

I aquest solr, aquest prax solr que corona de thum la meua vida que fins era socc meupriva i banal, nill amagar-lo pudicament, qutthosament, as nill de tot-hom.

En ve de la mare - most de la mare, vida de la mare, vida meua - i et nill per mi.

Quan es parlo de mi em sembla que em confesso jo que tot m'heu confessor l'infant, desconecor de la noia de pecat - bruta estúpida i bruta - i, per

22-11-1901

tant, sense saber perquè. Iavors, en aquells dies de 181
l'infantesa, el rit de la confessió ajudava a definir
el concepte que del prau tenia, a veure la meua estranya i
complicada del pue i m. En m, - en m - tant pot!

Quan vivies - ara, però, et meua vivent pue mai, mlt
que vivies meua vivent pue mai - no et deia res de mi, ex-
cepte del meu fill en curs, del pue feia o pensava.

No sabia que t'ho diria, car ja ho veies. Ho veies millor
que jo.

Resar? V'ha acabat el resar. He'n ensenyava, quan
era infant, t'avia i el professor de ret-hipò i v'ha acabat.

Impedir al Pare Hoste que no m'ha acabat quan li
demana la vida de la meua en bones que et solia, per-
fiant-me, en retornar a l'infantesa? Pare Hoste que es
at est? Que v'hi quedi. No mlt saber res ni d'est ni
del seu est.

Les raions i el cel ~~no s'acabaven mai~~
han d'esser i ben de tanta home i no espanta del ramat
del home.

I, ara, - l'home no aprèn veritablement a resar fins
que la vida t'ha flaquejat i t'ha coronat d'esperes -
ja en tinc una d'raio. i la veu sempre, a totes hores
del dia i de la nit.

"Hare meua que no et at el perquè et en mi i amb
mi ..."

No em fa per la mort. L'he vist de prop, l'he vist cara a
cara, he sentit el seu peus mes d'una vegada i, sense

vanitat, - perque, si consideres que t'home creix fins a 190
cament pot ésser tant digne i tant intel·ligent com el
criat? - pue dir que no em fa pr.

Tu fa pr, pero, la malaltia. Pr i fastip.

Et pobre malalt, lligat al llet, a mes a mes t'at dolr fi-
sic de la malaltia i ha de rendir al malestar insup-
table de la malaltia.

Lo, per pr, - i per fastip - per a vejar-me de la pr i et fas-
tip, em vejo de la malaltia veient-me'n. i quan, com
ara, estic un xic malalt, exagero et men dolr per a fer
pr a la meua ment. i m'hi faig, malgrat qu'etla es molt
mes coartada pue jo. (Mantes, les bones, un moralment molt
mes fater pue mantes). i alabo rient per a pue la pr fup i d'
etla, per a pue es tranquil·litgi, per a pue veig pue "no es res".

i un dia et mal sera veritable, definitiva, i també rin-
re per a atunyar t'angria de la meua pobre ment. y
la mort placara la riatta al llavis.

Aquests dies he pogut escoltar Tischbein. i he pogut escoltar
la Cinquena Simfonia, que la puet, sempre tant agra de
botjar-ho tot, nomena la Simfonia del Partit, i pue jo nomena-
ria l'Heroica, car per t'estructura i per t'accent m'ho sembla
molt mes pue la dedicada a Bonaparte, pensant de la Repu-
blica.

Lo estic un xic malalt, feia dos dies que no eixia de
casa i em passava mes hores al llet que de menjor.

Però la veu poterosa, totpoderosa, de Beethoven, semblava cri-
dar-me:

- Tu no tens res a estar malalt.

Malalt tot ho puet estar et pander i et inutil.

Tu, no, car la tem existis no es finita.

~~Teu~~ Teu et tota a aquest parany de la malaltia.

Refusa la malaltia, que es mortosa i entrinament.

Cal lluitar per la mare, per la vida de la mare!

~~Has~~ Redreça't!

Camina!

Avença, encara que no vegis el camí, encara que el camí
menyi a l'olisme, car ~~teu~~ de l'olisme en pot fer
cima laurada d'atbr.

El lliu es anticipació de la tumba. i el camí, malgrat el
seu exarxer - no hi fa res que arribi ple de sang - es la vida
segona.

i he sentit que s'encenia l'exarxer i renoua la vida. i
he sentit que ^{ya} vent poters i misteris encenia novament en
mi les fogueres de les passions, que son font vital, car sense les
passions l'home no pot viure. i la de l'oli purpur, cabellera
de flames, mes alta que les altres.

(Què dius, tu, mort de gambal, pobre d'esperit que indis-
cretament em tregues sabent que aquest llibre no es per
tu? Què dius, paritgen? Què cal extirpar l'oli? Què cal
condemnar-lo? Et teu, de paritgen, si. Et teu, de mort de
gambal, si. Et meu, ~~no~~ de fill, no!

Et meu, de fill sense mare, no, car es sang i llàgrimes de
l'amor a la mare, a la mare morta, a la mare que no
han mort).

L'oli es noble i te praxtera quan v'acaro amb el lloti,
disposat a torregiar-lo. L'oli es generós com una flame quan
et flama l'amor i permiu, com una flame, en els
cos dels pobres sempre marca disposat a oblidar i a perdo-
nar. El rancor es plebeu i meipui. L'oli es noble i fecund.

¶ Tint et dret, deures de tant com t'heu fet oblidar
i ho oblidis, i ho perdones, perdria la meua evidència

¶ So pue, si vult, perdonar et meut que em faci'a
a mi. Pero no pue perdonar et pue t'han fet a
Teu, ^{mare.} He pue si vult.

i responsabilitat d'home i de fill - de no deixar mai
aparar en mi aquesta foguera de l'odi. Tu fins et deures,
i si la foguera em crema com una branca mes de l'arbre
de l'odi i em converteix en flama, ~~mentre~~ que la naixen
altres flames, millor, car la meua vida no hauri estat ci-
vilitzada. L'odi per l'odi, no. Hi et mal per mal. L'odi al mal
per amor al bé, sí.

El ^{de la cinquena,} ~~accent~~ - accent i no acent, com en una veu humana,
~~tant~~ tant heroics com el de Sidetes - heroiçitat magnifi-
ca de l'home en recotxa contra el Dertí - em cridaven:
- Ho perdoris! Ho perdoris, fill!

I emplenaven amb el seu triptic crist la nit de l'existència.

Jo no soc jo ni en el seu ni en el meu, ni en el meu
amic, car uns i altres m'estrefan, em refan, em venen
a la seua manera. És impossible veure's exacte en l'espill
del altre. El hi ha un espill que em retorna íntegrament
la nostra imatge: l'ampolla i lluminosa mirada de
la mare.

Hens aquí per pue, sense la teua mirada, em sento:
em veig tant sol.

No estic, però, tant sol com sovint imagino, car
la meua solitud d'avi m'ha donat - no la veig,
no ~~veig~~ pue veure-la, però la sento - la gran
companyia de tot el abandonat, de tot el que s'oficia en
l'arribar veus que em son desconegudes: ja em va
amigues: d'un adolescent de Simancas, d'un profes-
sor d'alemanya, d'un poeta de Califòrnia, d'un

¶ Hens así perque' esta dia em descomee mes i sento
vive em mi un home estrany i misterios la vida del qual
- o sigui: l'altre vida nueva, que se' que es la verdadera -
moltas vegades me puc explicar-me.

~~XXXX~~ altre poëta de Xile, d'un obree de Belgica,
d'un peisista del Kentucky, d'un altre peisista
de Mèxic, d'un catèdric de Paris, d'una murtè d'es-
cola de Buxteus, d'un ^{obree} ~~XXXXXX~~ de Chatelleraut...

J'et men dolr em fa cada vegada mes sensible, mes
vulnerable al dolr del mon.
Integrament.

tot tant pobre, pers! y es tant pot et pue pue d'amar!
tot pairebé tant pobre en la meua velleja com he era en
la meua joventut.

Et pa' de misèria de la joventut se'm ha convertit
aci a l'exili en pa de hum.

J'em sator i m'empeny a repenir opultorament en-
davant et pensar que d'aquest pa no en menja tot-
hom pue vol.

Pluri, mare, pensant en tu, recorda el versos d'un
veth poëta frances:

Qui de sa mort repant ve,
qui de sa cendre naistra...

Tot vegada el veth poëta frances v'hevin puestas, com
jo, sense mare. J, com jo, volia fer - la renair ex de la
cendra i volia pue de la ren mort en ~~un~~ reprenh més vida.

- vida nova, per tant, mes nova que mai, men
com mai - que ningú no veu. Hi vull que ningú
la vegi.

Però mans pietoses et doqueren es ulls - perque,
hi encara en miraves? - però no eren les meves
mans.

Però mans pietoses ~~que tenien~~ que tenien
un llavet de ~~la~~ una senyora que volia fer
es privats et posaren a les mans petites, tant nobles,
tant belles, una flor.

Però no foren les meves mans.

Però mans pietoses ~~que~~ posaren un retrat del fill que
m'havia deixat et tenia.

Però no foren les meves mans.

Les meves mans, aquella matinalada feta de pa-
ner, fentien un dibuix, feien dibuixar la ploma
dament et paper deixant-li espillats de parades.

Les meves mans, aquella matinalada feta de pa-
ner, fentien d'exit. 7 d'exit, aquella matinalada
feta de pa-ner, ja en pens.

Tot el que t'han conegut, mare, en partien
de Tu com si encara fossis vivent. Ho fan per a
donar a la ~~meua~~ meua ànima trasllatant un
xic de control o de perque es sembla impossible
la vida sense Tu?

La plenitud de la vida comença al quaranta anys,
quan ja ha començat la decadència.

La plenitud de l'amor a la mare comença quan
ja no tenim mare.

De totes les nostres rigueses d'esperança és l'última
que perdem. I jo ja l'he perdut.

Tal vegada potser suportar aquesta gran riguesa
amb un gran esforç.

I jo ja l'he perdut.

(Car t'he perdut a Tu.

Vens? Separeix-te, instantàniament, pareixi' incos-
cientment, parlasset-te de mi. I aleshores quan par-
les de Tu em veig i em sento en Tu. I et veig i et sento
en mi. I veure't i sentir-te - i parlar-te - és igual
a la teua mort.

Un gran poeta francès deia: Tout ce que tu dis
parle de toi, implicitement, quant tu parles d'un
autre.

Proferir un vers en un altre i l'altre vers jo.
(Car hem es replegit un altre. O uns altres..

El restampat - restampat de qui? de qui? - de la
la corona d'espines al front.

La mare de deu al cor.

Un sentit malalt d'una malaltia indig-
nificant, mes malat que física però que, com passa
sempre, influeix en el físic, en l'home de cada dia
que hi ha en mi i que jo voldria aprofitar per
a deixar pas a l'altre home que també hi ha
en mi: l'espiritual, abraçant de passió i ne-
quit.

Malaltia causada tal vegada pel fetge i el
menyspreu que m'inspira el nostre món d'avi,
aquí un sentit esperit, ~~XXXXXXXXXX~~ aquí un
tot brutell, en el qual em sento cada dia més
tot.

L'home d'avi, materialista per les seves ba-
nals, és el de paraules i conseqüències de vida - em-
biagnosa inútil - és un desert.

L'home d'avi no ha tingut mare.

Repren, poc a poc, després del la tragedia - des-
pres? és que la tragedia de quedar-se sense mare té
un després possible? és que no sempre present? - la
sensació de viure, però acompanyada d'un males-
tar físic, talment com si m'heguessin agra-
tat el braç que ara ja tant ho poden abraçar
una rubia.

I és que el millor que hi havia en mi ha
mort amb tu.

(Ho, el millor, ~~XXXXXXXXXX~~ no, car el millor que hi

cap. 13 (19) / 1970

ha en mi a et mon amour de fille : ami et senti
vivre d'une vita ardent : tout poète a)

T'espère, m'he de continuer a vivre, et a dire :
a esperer-te, a esperer que vivrais a problem la
mon vita avec la tem clare, perque ti ha
la menter : ti ha es perman : es es per se-
xar.

ti no ti forin, ti for tot, et vintia a venir, vin-
dia avec la mon mort a la tem vita.

La mon vita ha estat fins ara camí que m'he
obert - ben difficilement - per a venir-me. Ara ja
no ho es. Ara es camí que et ven a Tu.

Ara tot es finit : l'home ha entès que fantasma.
I per un pens en Tu no dic : "quan t'era mare"
car encara en t'era, encara et t'era." "quan pen-
to en Tu dic : "quan Ella i jo erem vivents..."